EINSTEIN ŞI TRANSLAŢIA ÎN TIMP

REVISTA MISTERELOR

NR. 12

Preţ: 2450

DOSAR O.Z.N. SENZAŢIONAL

VISUL ŞI ŞTIINŢA

RĂZBOIUL PSIHIC

AYURVEDA

PREVIZIUNI ASTROLOGICE

PREVIZIUNILE ASTROLOGICE ALE LUNII IANUARIE

Aşa cum promisesem din numărul 11 al revistei, continuăm grupajul de prezentare al previziunilor astrologice pe care le calculăm pentru luna ianuarie.

Vă reamintim că acestea sunt făcute cu un caracter general, pentru toate zodiile, deoarece există şi sunt importante influenţele pe care le au planetele apropiate, ca şi anumite evenimente importante legate de fazele Lunii (Luna Plină, precum şi ziua în care energiile benefice ale Lunii sunt maxime) şi care acţionează asupra tuturor, indiferent de semnul zodiacal sub care s-au născut.

Reluând în rezumat care sunt influenţele cele mai puternice ale Lunii, vă reamintim că Luna plină (situaţia în care unghiul dintre Soare şi Lună este de 180o) influenţează Pământul 18 ore înainte şi 18 ore după momentul de maxim. În această perioadă se recomandă cu strășnicie să evitaţi orice certuri şi animozităţi şi, în general, să evitaţi conştient să vă angrenaţi în începerea unor acţiuni care implică atenţie, concentrare, discernământ, ştiut fiind că este o perioadă neprielnică. În ianuarie, Luna plină este în data de 23, cu moment maxim la ora 17,11 ora Bucureştiului.

În schimb, momentul de maxim benefic al Lunii se manifestă cu exact două zile înainte de Luna plină. Atunci este cel mai potrivit moment pentru începerea oricăror acţiuni de durată, pentru că toate pornesc sub auspicii zodiacale de bun augur. În acea zi benefică, energiile pozitive ale Lunii vor susţine şi vor impulsiona orice acţiune benefică.

În continuare prezentăm analiza pe decani a lunii ianuarie:

Decanul I: 1-10 ianuarie

Este o perioadă în care se va face simţită în special influenţa planetei Marte, care prezintă multe aspecte importante.

Iată în continuare câte ceva despre informaţiile pe care le oferă poziţia planetei Marte. Ea indică în special modurile de acţiune ale nativului, influenţate de principiul dorinţei; indică tipul caracteristic de ambiţie al individului, deci legătura cu munca desfăşurată de acesta. De asemenea indică pericolele şi violenţa.

Mai întâi reamintim că şi în toată luna ianuarie continuă triunghiul dintre Marte şi Jupiter, deoarece Jupiter face parte din planetele cu o mişcare lentă. Acest aspect astrologic conferă energie şi entuziasm în tot ceea ce faceţi. Totodată există condiţii favorabile să transformaţi condiţii negative din trecut în acţiuni pozitive. E o perioadă propice pentru călătorii şi sporturi. De asemenea se manifestă înclinaţie către aspectele religioase şi filosofice ale vieţii, precum şi o mare deschidere către colaborarea cu tinerii, care se vor dovedi mult mai înţelegători şi mai rezonabili.

Continuă, de asemenea, toată luna ianuarie opoziţia dintre Marte şi Saturn. Aceasta poate conduce la o atitudine refractară (în parte compensată de aspectul benefic al lui Marte prezentat anterior). Pentru cei în rezonanţă cu energiile subtile ale acestor planete este posibilă manifestarea unei atitudini generale de frustrare, care uneori conduce la agresivitate nejustificată, chiar violenţă în comunicarea cu ceilalţi.

Deoarece Marte este exaltat în Capricorn în care guvernează Saturn, şi deoarece luna ianuarie este în mare măsură sub semnul Capricornului, acest aspect poate deveni semnul principal al lunii ianuarie. Pot exista piedici şi obstacole neaşteptate în acţiunile iniţiate; este nevoie de perseverenţa caracteristică Capricornului de a reuşi trecerea peste ele. Relaţiile cu părinţii, în special cu taţii, pot fi afectate în această lună şi la fel relaţiile de afaceri, în special asocierile financiare. Aveţi grijă să nu vă lăsaţi influenţaţi de tendinţa către un comportament brutal şi neprietenos pe care îl aduce acest aspect.

Pe întreaga durată a lunii ianuarie se va resimţi intrarea lui Marte în triunghi cu Uranus. Aceasta, de asemenea, va „îmblânzi" aspectul precedent, aducând originalitate şi energie în acţiuni. Există multă forţă în a acţiona decisiv. E momentul să rezolvaţi situaţii tărăgănate, în care nu aţi avut suficientă forţă să „puneţi piciorul în prag". Totuşi, datorită excesului de energie „nervoasă", este destul de dificil să se colaboreze în această lună.

Şi, în sfârşit, tot Marte intră în sextilă cu Pluto, influenţând toată luna ianuarie. Sextila aceasta dă energie, curaj şi voinţă. Există o intuiţie de a folosi forţele naturii pentru a aduce schimbări în avantajul nostru. De fapt toate sextilele lui Pluto aduc regenerare, iar, în special datorită faptului că Marte guvernează sistemul muscular, această regenerare este aici în special fizică.

Decanul II: 11-20 ianuarie

Mercur intră în conjuncţie cu Venus, aspect ce va influenţa şi decanul al treilea al lunii. Această conjuncţie oferă graţie în scris şi vorbire. Preocupările capătă un pronunţat caracter artistic. Sunt susţinute toate acţiunile ce implică un anumit talent, fie el chiar matematic, dar mai ales artistic. Este decanul în care sufletul poate trăi cele mai rafinate impresii artistice. Vă recomandăm orice manifestare adresată sensibilităţii, concerte (nu de muzică dizarmonioasă rock, metalica ş.a.m.d), filme în special romantice, teatre, expoziţii. Este şi o perioadă foarte favorabilă relaţiilor de cuplu; spontan, fiinţa influenţată de această conjuncţie este înclinată către dragoste...

Mercur intră în pătrat cu Marte influnţând şi decanul al treilea al lui ianuarie. Aceasta se poate traduce într-o tendinţă către iritabilitate şi impulsivitate. Oricare ar fi conjunctura, nu vă grăbiţi să săriţi direct la concluzii; vă pot scăpa subtilităţile problemelor abordate! Ca să eliminaţi influenţele nefaste ale acestui pătrat va trebui să dezvoltaţi răbdarea şi diplomaţia.

Mercur intră în pătrat cu Saturn, de asemenea pentru toată luna ianuarie. Aceasta aduce o îngrijorare excesivă şi, uneori, inhibiţie mentală. Viziunea asupra existenţei tinde să devină pesimistă. Nu minimalizaţi ideile şi sugestiile celorlalţi. Este posibil să apară probleme datorită unor comunicări scrise sau contracte.

Aspectele planetei Venus, în afară de conjuncţia benefică cu Mercur, sunt în general mai dificile. Aceasta influenţează emoţia şi trăirile legate de iubire, fie ea de cuplu sau în relaţii de prietenie, rudenie etc.

Venus este în pătrat cu Marte. Acest pătrat poate genera conflicte emoţionale, mai ales în dragoste. Este posibil să vă lipsească bunul simţ în conduită. Bărbaţii mai ales sunt înclinaţi către un comportament dur. Pentru a compensa acest aspect este necesar un mare autocontrol mental.

Venus este şi în pătrat cu Saturn. Aceasta conduce către melancolie şi timiditate. Uneori acest aspect poate conduce la dificultăţi materiale şi la tensiuni datorate responsabilităţilor excesive. Părinţii trebuie să fie mai atenţi, deoarece au tendinţa de a se manifesta egoist, dominându-şi inutil copiii. De asemenea, este un aspect care exacerbează gelozia.

Decanul III: 21-30 ianuarie

În afară de aspectele deja menţionate ce influenţează şi această perioadă, mai amintim:

Marte în triunghi cu Neptun - ceea ce conduce la un interes plin de energie către ştiinţele oculte. Este o perioadă favorabilă vindecărilor paranormale (cu ajutorul unor procedee neconvenţionale; de exemplu, prin transfer bioenergetic). Acordaţi o grijă mai mare igienei şi dietei personale, puteţi chiar încerca un regim vegetarian de refacere a potenţialului energetic subtil al fiinţei. Suntem foarte sensibili în această perioadă faţă de trăirile celorlalţi, pe care le putem percepe prin empatie. Aceasta ne va ajuta să-i înţelegem mult mai bine pe cei apropiaţi.

Vă reamintim că pentru analize astrologice personalizate, vă invităm să daţi curs propunerii din reclama pentru astrologie.

Adina Secară

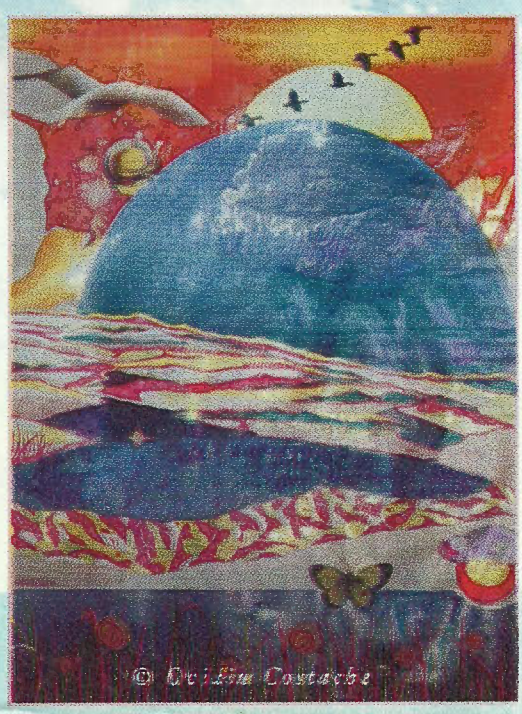

CUPRINS

ASTROLOGIE

pag. 2: **Astrologia** - previziuni cu caracter general pentru luna ianuarie.

ŞTIINŢĂ

pag. 4: **Călătoria în timp - un vis realizabil!** - Genialul savant Einstein susţinea că translaţia în timp este posibilă, dacă se întrunesc parametrii necesari experienţei. Relativitatea timpului - Experimentul Philadelphia - Distorsiunea câmpului la baza translaţiei în timp - Testamentul lui Einstein.

ENIGME

pag. 9: **Enigma corpurilor care sfidează timpul** - de ce corpurile unor persoane nu se descompun, după moartea acestora? Cum mai pot sângera răni vechi de patru sute de ani? În mormântul unei tinere din epoca romană a fost găsită o lampă aprinsă. Ea arsese 1500 de ani! Diferite fenomene de mumificare naturală datorate unor microorganisme.

MICROVNIVERSUL UMAN

pag. 12: **Reîncarnarea** (partea a III-a) - argumentele în favoarea reîncarnării fac, la ora actuală, din această credinţă o teorie ştiinţifică în curs de cercetare. În fiecare dintre noi există mai mult sau mai puţin conştientizate reminescenţe din alte încarnări.

DOSAR O.Z.N.

pag. 14: **August 1996 - Băneasa** - apariţia unui O.Z.N. ce nu a fost văzut cu ochiul liber, dar a impresionat pelicula fotografică. **Celebre fotografii de O.Z.N.-uri** realizate de amatori, uneori considerate „prea frumoase pentru a fi adevărate".

PARAPSIHOLOGIE

pag. 16: **Visul şi ştiinţa** - deşi aparent sunt termeni antonimi, o mulţime de descoperiri importante s-au realizat în vis! Kekule a descoperit astfel structura moleculelor, Mendeleev a visat Tabelul periodic al elementelor chimice, iar celebrul matematician Henri Poincaré a studiat foarte serios funcţia onirică şi rolul ei în descoperirea ştiinţifică. Alexis Carrel şi Descartes sunt alte două exemple celebre de oameni de ştiinţă care au recunoscut importanţa accesului la subconştient prin intermediul visului. Visul în viziunea lui Jung.

pag. 19: **Triunghiul morţii** - o uimitoare anomalie magnetică, asemănătoare celei ce declanşează fenomene asemănătoare celor din Triunghiul Bermudelor, se află în Marea Neagră, deplasându-se către Sulina! Când ea va intra în apele teritoriale ale României autorităţile noastre vor purta responsabilitatea studierii ei...

pag. 20: **Test: Aveţi capacităţi de clarviziune?** - răspunzând celor 30 de întrebări ale testului, veţi putea evidenţia această multdorită capacitate extrasenzorială.

AVERTISMENT

pag. 19: **Războiul secret parapsihologic - o realitate cutremurătoare** - Folosirea delfinilor în experienţele de spionaj militar.

SĂNĂTATE

pag. 22: **Ayurveda - ştiinţa vieţii.** Medicina tradiţională indiană oferă o veritabilă şi misterioasa „ştiinţă a gusturilor", prin intermediul căreia ne putem îmbunătăţi starea psihicului şi a minţii.

OPINII

pag. 24: **Misterele unui interviu trunchiat şi cenzurat** - Ceea ce trebuie să ştiţi despre Mişcarea de Integrare Spirituală în Absolut. Adevărul despre dl. profesor yoga Gregorian Bivolaru - Campania anti-Yoga.

pag. 25: **Minciuni sfruntate lansate cu ură în carul campaniei anti-Yoga.**

ABONAMENTE PENTRU REVISTA MISTERELOR

Dacă doriţi să vă abonaţi la Revista Misterelor, vă rugăm să decupaţi talonul şi să-l trimiteţi pe adresa redacţiei C.P.77 O.P. 12 Bucureşti, ***împreună cu dovada de la poştă că aţi achitat prin mandat poştal sumele indicate, în contul următor:***

S.C.PEGASUS S.R.L. - BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ, Filiala sector 5 Bucureşti - SUBCONT 4080211352.

COLECTIVUL DE REDACŢIE

Director: Claudiu Trandafir
Redactor şef: Adina Secară
Redactori: Gregorian Bivolaru, Diana Dochinoiu, Zoltan Marosy, Aniela Ungureşan
Tehnoredactor: Elena Constantinescu
Colaboratori: Oana Cristina Călin, Andrei Gămulea, Emanuela Munteanu, Oltea Mutulescu, Aurora Nicolae, Ovidiu Costache (grafică)
Marketing: Marius Sroeder, Adrian Gherman
Tipărit la INFOPRESS S.A. Odorheiu Secuiesc

Cei ce doresc să devină colaboratori pentru distribuţia revistei ne pot contacta de luni până vineri la telefonul 01-6384258 între orele 10-18.

TALON DE COMANDĂ

NUMELE ŞI PRENUMELE:.....

ADRESA COMPLETĂ (ORAŞ ŞI COD).....

.....

Doresc abonament pentru:

O	3 numere - 6.500 lei	☐	exemplare
O	6 numere - 13.000 lei	☐	exemplare
O	12 numere - 26.000 lei	☐	exemplare

începând de la numărul..... inclusiv.

Vă rugăm să bifaţi în cerculeţul din stânga care variantă o alegeţi.

În cazul în care doriţi mai multe exemplare din fiecare număr, vă rugăm specificaţi în căsuţa din dreapta câte şi achitaţi-le corespunzător.

În cazul în care doriţi numere apărute ale revistei, vă rugăm să completaţi spaţiul de mai jos şi să anexaţi la scrisoare dovada că aţi expediat prin mandat poştal suma necesară exemplarelor dorite. (Numărul 1 şi 5 nu mai există în stoc, nr. 2-6 - 1200 lei, nr. 7-10 - 1800 lei şi nr.11 - 2450 lei exemplarul)

.....

Semnătura: .....

CUM ĂNTĂLĂTORIA ÎN TIMP AR REALIZA TIMPUL

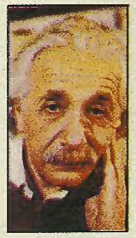

Ar putea fi oare posibilă translaţia temporală? Însuşi marele Einstein credea că DA!

EINSTEIN ŞI RELATIVITATEA TIMPULUI

În 1889 s-a născut cel care devenea părintele incontestabil al relativităţii, un colos al fizicii teoretice. Într-un mediu propice, ideile sale au intrat pe arena ştiinţei producând valuri puternice în concepţiile vremii. La vremea respectivă teoriile lui Maxwell şi Planck erau două uriaşe concurente pentru explicarea lumii fizice. Luptele pro- şi contra- (de ambele părţi) au fost pur şi simplu spulberate de primele explicaţii ale tânărului savant.

Ideea că timpul este relativ era o concepţie îndrăzneaţă şi periculoasă totodată, însă această idee era prea puternică şi nu putem spune că Einstein nu ar fi avut curajul să experimenteze realitatea.

În cadrul Institutului pentru studii superioare din Princeton, localitatea unde s-a stabilit în 1933, la rugămintea unui bun prieten (cel care a creat acest institut - Abraham Flexner), Einstein a avut ocazia să studieze posibilitatea călătoriilor temporale.

Căutările lui erau urmărite pas cu pas de către sferele puterii americane. Incredibilul proiect, cel mai îndrăzneţ cu putinţă - călătoria în timp -, era urmărit de însuşi preşedintele Americii, care se interesa adesea de mersul cercetărilor.

„A CINCEA FORŢĂ"

Studiind forma de manifestare a celor patru forţe ale Universului (forţa gravitaţională, forţa electromagnetică, forţa nucleară tare şi forţa nucleară slabă) Einstein a dedus că lipseşte totuşi ceva. Dacă studia manifestarea lumii reale numai prin prisma acestor forţe, Universul devenea static, lipsit de viaţă şi de „neprevăzut", ceva asemănător unui mecanism determinabil în mod exact. Astfel a intuit că lipseşte „a cincea forţă", care ar trebui să le unească pe toate; această teorie a unificării a stat la baza cercetărilor sale ulterioare.

Einstein a descoperit că timpul nu este altceva decât o succesiune de evenimente care caută o ordonare succesivă de cauze şi efecte.

Această ordine reprezentată de timp este de fapt doar o tendinţă de a da un sens „dezordinii" în care fenomenele din Univers coexistă. În 1935 a găsit o confirmare a ideilor sale care i-a permis genialului magician al timpului să-şi continue studiile la o scară mai largă. Cercetările sale asupra atomului ţinteau de fapt şi ele descoperirea acestei forţe.

Adevărata manifestare a celei de-a cincea forţe nu ţinea de natura unei forţe fizice, ea fiind o forţă superioară celorlalte forţe, ceva ce le unifica şi le dădea o coerenţă.

„Viitorul şi trecutul sunt a filei două feţe"

În DEX, timpul este definit ca formă fundamentală de existenţă a materiei în continuă dezvoltare, exprimând succesiunea şi simultaneitatea proceselor realităţii obiective sau ca durată, perioadă, măsurată în ore, zile etc., care corespunde desfăşurării unei acţiuni, unui fenomen, unui eveniment; scurgere succesivă de momente; interval, răstimp, răgaz. Dar timpul este desigur un subiect mult mai complex decât poate sugera o scurtă definiţie.

Oamenii de ştiinţă şi filosofii s-au luptat să desluşească problema timpului în diferite moduri. Pentru unii este o iluzie; pentru alţii este un proces liniar măsurat de ceasuri, ce nu sunt altceva decât dispozitive dinamice sau matematice convenabile folosite de ştiinţă; totuşi alţii consideră timpul ca fiind multi-dimensional. Fizicieni precum Minkovski şi Dirac au studiat conceptul de „univers bloc" în care „timpul" este doar una din dimensiunile unui univers static cu patru dimensiuni, prin care conştiinţa noastră individuală se mişcă. Descoperirile fizicii cuantice, ale fizicii nucleare şi ale relativităţii au determinat oamenii de ştiinţă să conceapă universuri chiar mai stranii, în care timpul poate curge cu viteze diferite în locuri diferite şi poate chiar, pentru anumite particule atomice cum ar fi tahionii, să-şi inverseze sensul de curgere.

Cât de „consistent" este momentul prezent - o secundă, o milisecundă, o nanosecundă? Avem instrumente care pot în prezent măsura trecerea timpului până la o picosecundă, care este ca durată raportată la o secundă, cât o secundă comparată cu 30 de mii de ani!

Dacă continuăm să supunem timpul la astfel de disecări teoretice vom fi desigur în pericolul de a reduce realitatea la nimic. De fapt există motive temeinice pentru a crede că, într-un mod ciudat, atât trecutul cât şi viitorul au un anume fel de realitate; diferenţa între ele şi prezent ar fi aceea că prezentul este ceea ce percepem şi trăim acum, pe când atât trecutul, cât şi viitorul sunt de obicei nepercepute.

Dar există multe cazuri autentice de oameni care au premoniţii (întrezăriri ale viitorului) sau retromoniţii (revelaţii precise ale trecutului).

Este trecutul înregistrat undeva? Se poate el capta din nou în condiţii corecte? Şi o întrebare chiar mai tulburătoare: există viitorul deja predeterminat şi se poate întrezări pentru o clipă în mod întâmplător?

CELEBRE CAZURI DE PREMONIŢII

Aceste cazuri sunt răspândite în lucrările şi revistele dedicate cercetării fenomenelor paranormale. Profesorul Ian Stevenson a colecţionat un mare număr de premoniţii referitoare la scufundarea Titanicului. Mai târziu, Dr. Ralph Barker, primul medic care a ajuns la locul dezastrului de la Aberfan, când o mină de cărbune a îngropat o şcoală engleză şi a sufocat o sută de copii, a găsit însemnări ale unor premoniţii autentice ale dezastrului.

Alţi oameni pot experimenta episoade unice, de neuitat, în care ei văd evenimente din trecut. Doamna Butterbaugh, secretara decanului Sam Dahl de la Colegiul Wesbeyan din Nebraska, a fost trimisă cu o treabă într-o clădire alăturată. Ea a intrat într-o serie de camere unde a vazut figura nemişcată a unei femei în baine demodate. Când Doamna Butterbaugh s-a uitat pe fereastră, clădirile care ar fi trebuit să fie acolo dispăruseră, iar în locul lor se vedeau câmpii. Femeia misterioasă a fost mai apoi identificată din fotografii vechi ca fiind o fostă profesoară, care murise în acea clădire cu mulţi ani în urmă.

Dr. James McHarg a investigat cazul unei femei care, întorcându-se acasă în satul Letham, într-o noapte târziu, a trebuit să meargă pe jos pe marginea drumului de ţară după ce maşina ei rămăsese în pană. Pe câmp ea a văzut torţe licărind ţinute de bărbaţi în haine ciudate, ce examinau o mulţime de cadavre. Multe alte detalii au dovedit că femeia fusese martora bătăliei de la Neebtausmere, dată în 685 d.H. în acea zonă.

Mulţi oameni au fost martorii unui alt caz similar. La câteva săptămâni de la bătălia de la Edgehill din 1642, sătenii şi ofiţerii trimişi în cercetare de regele Charles I pe fostul câmp de bătălie au văzut zile întregi rederulându-se bătălia, proiectată pe cer, puţin deasupra orizontului, şi au putut recunoaşte chiar acolo pe unii dintre eroii ce muriseră în luptă.

EINSTEIN ŞI EXPERIMENTUL PHILADELPHIA

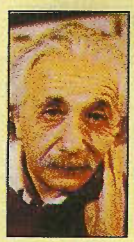

CUNĂLĂTORIA REALIZATĂ ÎNTIMPUL VISULUI

Unii cercetători afirmă că Einstein a avut un rol esenţial în celebrul „Philadelphia experiment". Este vorba de binecunoscuta experienţă în care o navă a marinei S.U.A. (distrugătorul USS - Eldridge) a dispărut pur şi simplu din faţa marilor „şefi" ai armatei, pentru ca să reapară după o perioadă de timp. Acest experiment desfăşurat în portul din Philadelphia în 1943, a fost ţinut secret aproape 40 de ani, în unele cercuri negându-se vehement existenţa acestui experiment. De ce sau de cine se temea guvernul american? Ce descoperire senzaţională a făcut Einstein de care opinia publică nu trebuia să afle?

Genialul fizician porneşte de la ideea că o distorsiune spaţio-temporală este posibilă în preajma unui câmp electromagnetic de mare intensitate. Încă un motiv să considerăm ca fiind credibile relatările găsite în arhivele marinei S.U.A.

TESTE PENTRU INVIZIBILITATE?

Cert este faptul că unii marinari care au supravieţuit experimentului relatau faptul că ei nici nu ştiau prea bine ce urma să se petreacă. Au fost anunţaţi doar că se făceau teste pentru „invizibilitate", pentru ca radarele germane să nu poată depista navele aliate.

Într-adevăr, la începerea experimentului nava a fost cuprinsă de o ceaţă densă alb-verzuie care devenea rapid lăptoasă, ceaţă care parcă devenea materială. În scurt timp, atât pe ecranele radar cât şi în port nava dispărea din câmpul vizual; în apă se vedea doar forma de contur a navei. Mica navă de coastă USS Cyclops care monitoriza experienţa a înconjurat de mai multe ori nava sau mai bine zis forma ce se presupunea a fi nava, însă, după cum relatau marinarii, nu se puteau apropia, parcă se loveau de un zid de netrecut. Ceva puternic şi violent îi înlătura dacă voiau să se apropie.

După aproximativ 5 minute, nava revenea din invizibilitate arătând imagini de coşmar: oameni căzuţi, unii carbonizaţi, alţii pur şi simplu dispărând fără urmă!

Acest experiment a fost rapid ascuns şi muşamalizat. S-au făcut presiuni asupra tuturor celor care ar fi putut să dezvăluie acest incident. Mult timp a fost catalogat ca fiind un experiment nereuşit, s-a considerat că a fost o idee fără sens, urmărindu-se oprirea completă a experienţelor de acest fel. Ce s-a petrecut de fapt?

După 40 de ani de tăcere, s-a pătruns în arhivele secrete ale armatei S.U.A. şi prin căutarea febrilă a unor ziarişti s-au găsit cele mai incredibile relatări şi observaţii făcute de către marinarii de pe navă, de către ofiţerii care au supervizat experimentul şi de către membrii familiilor celor prezenţi la experiment.

ASEMĂNĂRI CU TRIUNGHIUL BERMUDELOR!!!

Astfel, unul dintre cei de pe navă relata că în primele momente ale experimentului era atent la ceaţa care apărea în jurul navei. Astfel şi-a adus aminte că acelaşi gen de ceaţă se spune că se observa adesori în faimosul „triunghi al Bermudelor".

Intrigat, s-a aplecat peste bord şi ... *„am simţit cum ceaţa mă pătrunde în mână, parcă era materială, ca şi cum un vânt mă bătea în palmă. Am simţit o răcoare în braţ care urca spre umăr, imediat am simţit o epuizare care venea parcă din stomac... am retras mâna speriat şi m-am întors în cabină".*

DEPLASARE ÎN SPAŢIU ŞI TIMP, ÎN PORTUL NEW-YORK, ÎN VIITOR

Această asemănare cu fenomenele din „Triunghiul Bermudelor" a fost semnalată de mai mulţi marinari; astfel starea de îngrijorare a pătruns în mintea oamenilor de la bord. Unul dintre ofiţerii care erau în cabină, auzind zgomote, a privit spre geam şi, după cum relata în documentele secrete ale armatei, a văzut cum imaginea portului din Philadelphia se pierdea datorită ceţei alb-verzui. În scurt timp imaginea portului a revenit, dar parcă nu era cel de dinainte...

"Chiar dacă nu vedeam încă bine, observam cu uimire că ne aflam în portul din New York. Era imposibil pentru mine să înţeleg cum putusem călători aproape 500 km pe mare doar în câteva secunde! Prima mea impresie a fost că nu văd bine sau că datorită experienţei am păţit ceva, însă am auzit imediat strigăte afară. Caporalul îl întreba pe adjunct dacă şi el vede portul din New York."

Este ceva extraordinar ce s-a găsit în arhive! Pentru prima oară publicul avea să cunoască relatarea concretă şi reală a unei călătorii în spaţiu şi timp, deoarece s-a presupus ca nava nu a călătorit numai 500 de km aproape instantaneu ci şi aproximativ 40 de ani în viitor! Era primul act oficial care demonstra posibilitatea învingerii timpului! Acest lucru este clar şi datorită relatărilor de după experiment.

EFECTE SECUNDARE NECONTROLATE

Membrii familiilor marinarilor de pe USS Eldridge au raportat sistematic dispariţii şi apariţii ale acestora; practic după numai două zile ei parcă erau înconjuraţi de o ceaţă albă. În unele cazuri ei dispăreau pur şi simplu de la masă sau din faţa prietenilor.

Într-unul din rapoarte s-a constatat un fapt incredibil. Unul dintre participanţii la experiment şi-a luat haina şi căciula şi, ca şi cum totul ar fi fost normal, a ieşit pur şi simplu prin perete şi a dispărut fără urmă, pentru totdeauna!

Aceleaşi peripeţii s-au relatat şi despre nava experiment. Dispărea pur şi simplu din port şi apărea după două zile în acelaşi loc. În alte cazuri, în plină misiune pe mare, nava dispărea şi apărea (ca un câine dresat care mereu se întoarce la locul lui) în portul unde se făcuse experienţa. După lungi frământări şi incredibile aventuri, guvernul a hotărât ca nava să fie dezmembrată, legând straniile fenomene de apariţii şi dispariţii de o anumită impregnare pe care ar fi căpătat-o aceasta în timpul experienţei, însă

PARADOXUL TIMPULUI - CORECŢIA RETROACTIVĂ A EXPERIMENTULUI PHILADELPHIA

Iniţial, în Experimentul Philadelphia s-a dorit să se facă în aşa fel încât nişte nave să devină „invizibile" numai pentru radar, nu s-a urmărit ca acestea să devină realmente invizibile, adică să fie azvârlite în afara complexului nostru spaţio-temporal. Apoi, când distrugătorul a dispărut efectiv, sub ochii observatorilor dinafară, în câmpul magnetic (aşa numita „sticlă" electromagnetică) produs de generatoarele de la bord şi când, mai târziu, după un timp oarecare, a apărut departe de punctul de plecare, la Norfolk, localitate aflată la sute de kilometri distanţă, s-a spus că nu funcţionaseră toate cum trebuie. În însemnările lor, observatorii de atunci arată că transferul ar fi avut urmări catastrofale: că, în timpul experimentului, unii membrii ai echipajului ar fi decedat, că s-ar fi aflat imobilizaţi la bordul navei sau că ar fi alergat de colo-colo, arzând ca nişte torţe vii, fără să poată fi ajutaţi, că supravieţuitorii ar fi pierdut temporar simţul orientării şi că, dereglaţi mintal, ar fi fost internaţi în aşezăminte psihiatrice şi mai târziu lăsaţi la vatră ca inapţi.

După însemnările descoperite recent în arhive, „Proiectul Philadelphia" ar fi fost reluat, la sfârşitul anilor patruzeci, de către dr. Von Neumann şi apoi încheiat cu succes în anul 1983, prin proiectul Montauk. În acel an - se spune - oamenii de ştiinţă şi tehnicienii au reuşit să stabilească o legătură temporală directă cu anul 1943, să facă o „spărtură" în zidul spaţio-temporal. Pe acolo, prin această spărtură, unul dintre supravieţuitori se spune că ar fi ajuns până la nava „Eldridge" a anului 1943 şi, după anumite corecturi în comportamentul maşinilor, ar fi făcut-o să reapară în timpul ei de atunci, curând după dispariţie. Cu alte cuvinte: navei Eldridge i s-ar fi dat ajutor din viitor, pentru a putea reveni în 1943, doarece s-a ştiut de pana din comportamentul generatoarelor. Dacă nu ar fi existat acţiunea de ajutorare din 1983 sau dacă aceasta nu ar fi avut rezultatul dorit, atunci nava ar fi rămas în vecii vecilor *„blocată între dimensiuni"* în hiperspaţiu, în pragul eternităţii sau poate în „viitor", în anul 1983, nu se ştie exact...

Străpungerea spre anul 1943 pare a fi reuşit, printre altele, cu un tip de antenă „piramidală", numită „delta T" (T, de la timp). O persoană deosebit de dotată mediumic, aflată acolo, s-ar fi concentrat asupra situaţiei de la bordul navei „USS Eldridge", realizând astfel rezonanţa cu acel timp. Se pare că la realizarea contactului cu trecutul s-a folosit o componentă „non-hertziană", o gamă de frecvenţe de dincolo de spectrul cunoscut al undelor electro-magnetice.

CU UN CĂLĂTOR AL TIMPULUI ÎN AVIOANE REALIZAT

uimitor, în acel moment USS Eldridge a dispărut din port fără să se mai întoarcă vreodată, ca şi când ea ar fi considerat că nu este demnă să-şi găsească astfel sfârşitul.

SIMILITUDINE CU FURTUNILE MAGNETICE

Toată această „joacă" a timpului a durat aproape doi ani, după care nu s-a mai relatat nimic. Mulţi contestă încă aceste informaţii, dar putem semnala deosebitele asemănări între fenomenele descrise pe navă cu multe observaţii făcute în decursul timpului în apropirea unor furtuni magnetice, în Marea Diavolului (în apropierea Japoniei) sau în Triunghiul Bermudelor, observaţii făcute la cei doi poli tereştrii şi în alte asemenea zone care prezintă anomalii magnetice.

TESLA ŞI EDISON, IMPLICAŢI ÎN ACEST EXPERIMENT?

Pe de altă parte, poate se ştie că aparatele care au realizat „experimentul Philadelphia" au fost construite după invenţiile lui Nikola Tesla, îmbunătăţite şi de Edison (revista noastră a publicat deja în numărul 11 un articol despre faimoasele invenţii ale lui Tesla). Tesla a brevetat un aparat „rezonator" care era capabil să urce tensiunea unui câmp electromagnetic până la milioane de volţi şi la frecvenţe incredibile. Unii susţin că N. Tesla a fost prezent la aceste experimente. Nu comentăm aceste informaţii, însă observaţii făcute de martori credibili (ofiţeri de rang superior, ingineri din camera motoarelor de pe navă etc.) ne arată o construcţie ciudată aflată la bordul vasului, care seamănă cu aparatul construit de acest savant.

Din descriere reiese faptul că o bobină uriaşă sub formă ovoidală se afla într-o construcţie asemănătoare cu o piramidă. Un mecanism rotitor producea un câmp magnetic stabil. Aceste două câmpuri magnetice generau, după cum susţin mulţi savanţi care au preluat ideea, o distorsiune de câmp suficientă pentru a produce un salt în alt timp. Această idee este confirmată chiar de calculele lui Einstein despre „marea unificare a forţelor".

Gaură neagră

Conform principiului relativităţii generale: materia deformează continuumul spaţiu-timp, care, la rândul său, dictează legile materiei. În vecinătatea marilor mase, spaţiul se curbează foarte mult. Această curbură influenţează mişcarea maselor mici. De asemenea, ele influenţează şi timpul, conform teoriei lui Einstein. Ipoteza a fost verificată. În 1960, folosindu-se două ceasuri extraordinar de precise, s-a dovedit experimental că în vârful unui imobil înalt de 20 de etaje, ceasul montat acolo bate mai repede decât cel de la parterul blocului, unde se resimte influenţa mărită a gravitaţiei!

Pe „cearşaful" imaginat, consideraţi o masă infinit de mare concentrată într-o bulă, ea va curba spaţiul către infinit... Este misterul „găurilor negre"...

DISTORSIUNEA CÂMPULUI LA BAZA TRANSLAŢIEI ÎN TIMP

Imaginaţi-vă, de exemplu, un cearşaf foarte mare prins de extremităţi, după care aşezaţi din loc în loc diferite greutăţi. Vom observa că ele se afundă cu tot cu pânză, cu toate că ea este bine întinsă. Dacă împingem o biluţă de la un capăt la altul al pânzei ea va avea tendinţa să se apropie de una dintre greutăţi, adică de cea care este cea mai aproape. Deci biluţa nu mai urmăreşte drumul drept. Putem considera cearceaful ca fiind fâşia spaţiu-timp a prezentului, iar biluţa, un eveniment oarecare din imediata noastră apropiere. Acum, dacă noi cunoaştem cât de cât greutatea biluţei şi a obiectelor de pe cearşaf, am putea găsi felul în care să aruncăm biluţa, astfel încât ea să ajungă totuşi până la capăt. Astfel procedăm atunci când, de exemplu, ne facem un program pentru a doua zi şi căutăm o ordonare a evenimentelor în timp (cu alte cuvinte trasăm un drum pentru biluţă). Însă a doua zi observăm că în drumul nostru ne mai întâlnim cu un prieten - ne mai fură ceva timp (e ca şi cum, analogic vorbind, biluţa întâlneşte o adâncitură a pânzei), alteori întârziem cu maşina la un stop etc. Toate aceste evenimente neprevăzute sunt distorsiuni în curgerea continuă a programului nostru. Aceste întârzieri pot fi asimilate ca „distorsiuni ale câmpului".

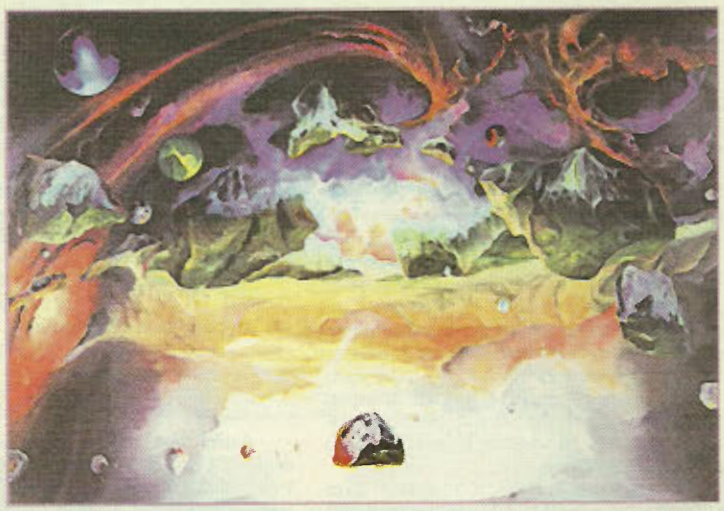

CÂMPUL MAGNETIC DE MARE INTENSITATE

Ce înseamnă „câmp magnetic de mare intensitate" care, aşa cum spuneam, ar fi capabil să producă „distorsiunea câmpului"?

Savanţii au observat că cu cât magnetismul este mai intens, cu atât distorsiunea este mai mare, deci cu cât obiectul pus pe cearceaf este mai greu, cu atât adâncitura din jurul său este mai mare, adică pericolul ca biluţa să fie deviată de la drumul ei drept este mai mare. Explicaţii de aceste gen sunt deseori folosite în a relata natura misterioasă a relativităţii şi chiar Einstein renunţa la complicatele formule în favoarea acestor exemple, pentru a convinge auditoriul.

CONŞTIINŢA SUPERIOARĂ ŞI REFUZUL LUI EINSTEIN DE A MAI COLABORA

Cu toate că explicaţiile marelui savant erau bine formulate şi dădeau claritate experienţelor sale, din păcate armata americană urmărea doar să „acapareze" tehnica proiecţiei în timp. Erau incapabili să înţeleagă că pentru saltul temporal era nevoie de o altă cunoaştere, de o conştiinţă mult ridicată. Astfel putem înţelege de ce, imediat după experiment, Einstein a oprit „în mod oficial" cercetările, însă prietenii lui apropiaţi ştiau că în secret el continua să studieze.

Din cauza aceasta în arhivele marinei S.U.A. apar relatări ale celor de faţă - oameni care însă căutau doar să observe fenomenul, dar nu îl înţelegeau.

COMPONENTA IMPREVIZIBILULUI ÎN SALTUL ÎN HIPERSPAŢIU

Timp de doi ani de la acest incident, Einstein a refuzat să comunice guvernului despre „marea Unificare", ca şi cum ar fi renunţat la cercetări. Mulţi generali ai armatei considerau încă „Experimentul Philadelphia" ca fiind un eşec, însă Einstein descoperise o idee genială. El a înţeles că o distorsiune temporală are nevoie de o componentă a imprevizibilului pentru a deveni poartă temporală. (Aceasta înseamnă, în exemplul dat, că, deşi ne-am propus ceva precis pentru a doua zi, este încă imprevizibil drumul nostru exact). Acest imprevizibil era însăşi natura celei „de-a cincea forţe", adică ea nu acţiona pe o

scară de mărime (cum este gravitaţia - care acţionează numai asupra materiei, electromagnetismul numai asupra elementelor electromagnetice etc.); această „a cincea forţă" făcea parte din toate, însă, în acelaşi timp, le compunea pe toate.

PRESIUNI ASUPRA LUI EINSTEIN

După sfârşitul războiului mulţi savanţi ai Germaniei naziste s-au refugiat în America. Printre ei erau şi unii cercetători care se ocupaseră cu studiul celei de-a cincea forţe, la ordinele directe ale lui Hitler. Cum este posibil? Militarii, studiind arhivele şi bibliotecile naziste, au găsit o scrisoare a lui Einstein trimisă unui prieten apropiat, Niels Bohr, căruia îi cerea ajutor pentru o problemă matematică, precizând aici şi unele din noile lui idei. Scrisoarea conţinea formule şi explicaţii, acestea fiind confiscate încă din 1934 de către adepţi ai naţional-socialismului german. Stupefiaţi, cei din conducerea armatei S.U.A. au dedus faptul că Einstein era conştient de tot ce se petrecuse în experimentul Philadelphia şi au înţeles că invizibilitatea era doar un pretext...

Deşi s-au făcut serioase presiuni asupra lui Einstein, el a negat faptul că ar cunoaşte secretul călătoriilor temporale. În acele momente tensionate, guvernul a hotărât să finanţeze în secret alte cercetări privind continuarea cercetărilor făcute de Germania nazistă pentru elucidarea acestei forţe, aceste studii fiind considerate, ca şi rapoartele OZN, ca având o importanţă maximă.

GRUPURILE DE STUDIU

Astfel, guvernul american era cu ochii în două direcţii:

1) cercetările efectuate de Einstein

2) studiile secrete asupra forţei a cincea realizate de către celălalt grup de cercetători.

În acelaşi timp, toţi cei care cercetau aceste teorii, în afara acestor două programe atent supravegheate, erau sau cooptaţi, sau îndepărtaţi, fiindcă împiedicau interesele guvernului.

Cu toate că cercetările au avut parte de toată atenţia armatei S.U.A., erau insuficiente şi necorespunzătoare. Ce era de făcut?

REUŞITA EXPERIMENTULUI

Einstein era în acelaşi timp reticent, nu vroia deloc să coopereze, cu toate că diferite rapoarte evidenţiau faptul că el nu renunţase la ideea unificării forţelor. Motivul acestui refuz categoric de a coopera era evident: Einstein văzuse unde au dus cercetările sale întreprinse în domeniul atomului - bombele atomice lansate asupra oraşelor nipone Hiroshima şi Nagasaki seceraseră sute de mii de vieţi omeneşti total lipsite de apărare. El vedea zi de zi cu îngrijorare faptul că ameninţarea războiului rece se putea transforma într-un război nuclear. Rusia sovietică era în posesia unei arme nucleare; ameninţarea era grea.

În aceste situaţii era conştient că nu era permisă o a doua greşeală.

Rapoartele despre cercetări deveniseră atât de importante încât însuşi preşedintele Roosevelt întreba zilnic despre stadiul în care se află (după cum relatează protocoalele oficiale ale anilor '50).

Ameninţarea sovietică era prea puternică, astfel că armata S.U.A., precum şi guvernul, căutau să aibă un atu în eventuala conflagraţie mondială.

Această tensiune era menţinută de Einstein care refuza cooperarea, însă un incident a schimbat situaţia.

La 18 decembrie 1954, Einstein a ieşit din laboratorul său personal fiind transfigurat din pricina emoţiei. Printre primii cu care s-a întâlnit era şi Abraham Flexner, căruia i s-a adresat cu următoarele cuvinte: ***„Abraham, am reuşit! Am trimis un cobai în viitor. A rămas cinci minute acolo şi apoi s-a întors. Este încă în viaţă!"***

RETRAGEREA ŞI DISTRUGEREA ORICĂROR URME

Flexner a comunicat imediat acest lucru preşedintelui, însă entuziasmul său nu a durat mult. Einstein nu vroia să divulge formula, indiferent câte presiuni s-ar fi făcut asupra lui. Motivarea era binecunoscută: *„Hiroshima îi apăsa umerii, nu vroia să poarte conştiinţa unei alte greşeli"*.

Din acel moment Einstein a devenit de nerecunoscut, îmbătrânise brusc, era tot timpul retras, nu comunica şi refuza să mai lucreze chiar şi în laborator. S-a îndepărtat de toţi prietenii şi refuza orice comunicare. Asupra lui s-au orientat cele mai intense şi incredibile presiuni, atât fizice, cât şi psihice. Un adevărat război parapsihologic a fost declanşat ca urmare a acestui refuz. Einstein bănuia probabil ce va urma pentru că, spre marea uimire a armatei, a distrus orice posibilitate de reconstruire a ideilor referitoare la ultimele formule ale unificării forţelor.

Pe 16 aprilie 1955, Einstein a fost internat la spitalul din Princeton cu o gravă hemoragie internă. Medicii i-au propus o intervenţie chirurgicală de urgenţă însă el a refuzat această idee. Se pare că şi-a petrecut ultimile zile în compania fiului său, vorbindu-i despre *„marea unificare"*.

CÂND EFECTUL PRECEDE CAUZA

În cazul premoniţiilor, privite ca un fel de incursiune în viitor a unei persoane, dacă există un dezastru potenţial (de exemplu, prăbuşirea unui avion) perceput în „zona luminoasă" mai mare a subconştientului, atunci, acea pată de lumină poate - de exemplu, într-un vis - avertiza persoana în cauză. Aceasta ar putea acţiona în consecinţă fiind prevăzătoare (este semnificativ chiar şi faptul că acest cuvânt, pre-văzător, înseamnă a vedea înainte) sau ar putea considera acea avertizare doar un simplu vis, suferind în ignoranţă consecinţele aşa-zisei întâmplări. După un asemenea vis el poate deci să-şi anuleze biletul sau, din contră, să călătorească cu avionul. Cele două evenimente viitoare - primul, de a accepta viziunea că avionul s-ar putea prăbuşi amânând deplasarea sau celălalt, de a fi rănit într-un accident - sunt ambele la fel de reale în universul bloc al evantaiului tuturor evenimentelor posibile ce ar putea avea loc după derularea visului. Dar care va fi viitorul pe care persoana îl va experimenta într-adevăr, depinde doar de decizia sa, deci de liberul arbitru.

J.W. Dune şi H.F. Saltmarsh, printre alţii, au publicat teorii privitoare la natura timpului, care încearcă să dea sens şi să integreze cazurile de premoniţii şi retromoniţii. Un nou tip de teorie din seria celor despre universul bloc încearcă să evite ideea cauzalităţii inverse, generată de un eveniment viitor, care nu este încă real (şi care este deci o cauză provenind dintr-un timp viitor), dar care produce o premoniţie, deci un efect în momentul prezent. Teoria sugerează un fel de proces super-psihokinetic (de influenţă a minţii şi psihicului nostru asupra naturii înconjurătoare) ce se desfăşoară în felul următor: o persoană visează un dezastru şi apoi schimbă evenimentele care îl produc, prin psihokinezie. Adepţii acestei teorii argumentează că, în ignoranţa noastră totală şi întunecată, în legătură cu limitele psihokineziei, nu avem dreptul să înlăturăm o astfel de posibilitate.

Într-adevăr, în ignoranţa noastră privitoare la adevărata natură a timpului, putem doar să sperăm că studiul continuu al fenomenelor paranormale va aduce lumină.

CUNOAŞTEREA VISURILOR CĂLĂTORIA ÎN TIMP REALIZABILĂ

CĂLĂTORIA ÎN TIMP - UN VIS REALIZABIL

TESTAMENTUL LUI EINSTEIN

ÎNCERCĂRI DE RECONSTITUIRE A FORMULEI

La 18 aprilie 1955, murea asistat doar de o soră medicală, însă după aceasta a fost încercată o ultimă soluţie de aflare a formulei căutate. Astfel, doctorul patolog Thomas Harvey i-a făcut „autopsia", deşi era clară cauza morţii. El a argumentat prin faptul că toţi germanii sunt supuşi autopsiei după moarte, iar extragerea creierului făcea parte din patologia germană. Astfel, s-a făcut o operaţie asupra cortexului cerebral al lui Einstein pentru ajungerea la celulele cenuşii ale ariilor asociative, în tentativa de a izola impresiunea memorizată a formulei. Această operaţiune s-a desfăşurat în mod secret şi a durat aproape cinci ore. La terminarea operaţiei a fost anunţat decesul oficial al marelui fizician, însă nu s-a obţinut formula dorită.

Un al doilea comando s-a făcut de către dr. Henry Ambrans, medicul personal al lui Einstein (între 1939-1941) care i-a extirpat ochii, în ideea că poate în ultimile momente ale vieţii „vizionase" pentru ultima oară formula (ştiut fiind faptul că pe retină se păstrează, într-un fel de impregnare ce poate fi ulterior reconstruită, ultima imagine văzută sau chiar numai imaginată de cel decedat).

Dar şi această încercare a avut un eşec total. Câteva zile mai târziu se cerea permisiunea familiei pentru studierea în continuare a creierului lui Einstein, permisiune acordată, însă nu se ştie dacă s-a ajuns la vreun rezultat ulterior.

Se pare că studierea creierului a continuat încă mult timp după aceea. Astfel, dr. Marian Diamond de la Universitatea din California declara în 1985 că, examinând creierul, a constatat un număr foarte mare de celule de tipul celor care au un rol nutritiv al neuronilor, în emisfera stângă, fapt ce se presupune că este răspunzător de aptitudinile matematice. Timpul a deteriorat însă legăturile şi nu s-a reuşit o evaluare corectă a informaţiilor găsite.

DEZVĂLUIREA FORMULEI

Bineînţeles, oficialităţile armatei S.U.A. nu au renunţat la idea de a descoperi această magică formulă. S-au investigat toate aparatele din laboratorul lui Einstein, s-au răsfoit toate jurnalele, corespondenţa şi ... stupoare, au descoperit că Einstein a scris în testamentul său datele necesare depre această forţă şi implicaţiile nefaste asupra umanităţii, dacă descoperirea va fi folosită în scopuri malefice. Testamentul lui Einstein şi-a găsit odihna în biblioteca secretă a Vaticanului unde, păzită cu străjnicie, această genială descoperire se află la loc de frunte, pe lângă alte documente importante.

Se cunoaşte doar faptul că această forţă va fi folosită de către omenire atunci când va trece peste un prag hotărâtor în evoluţia ei. Se pare că ar fi precizat până şi momentul acestui prag, la 75 de ani de la moartea sa... adică anul 2030(!), dată la care se presupune că omenirea va ieşi din cea mai mare criză care a lovit vreodată această civilizaţie.

CODUL LUI EINSTEIN

Această formulă de bază care lipseşte, este denumită în cercetările ulterioare legate de relativitatea timpului şi unificarea forţelor ca fiind „CODUL LUI EINSTEIN". Cercetări semnificative s-au făcut de către iluştri matematicieni ai timpului pentru a „sparge" acest cod, însă fără reuşită.

RELUAREA EXPERIMENTULUI

Între timp cealaltă echipă care se ocupa cu cercetările asupra forţei a cincea şi-a dublat eforturile. În anii '60 exista chiar ideea că erau foarte aproape de a reuşi spargerea acestui cod. Cercetări făcute în laboratoarele americane de la Polul Sud au relatat despre experienţe care demonstrau efectele acestei forţe şi eventula folosire. Cu toate că datele sunt foarte puţine şi insuficiente, se pare că s-a efectuat un al doilea experiment copie a „experimentului Philadelphia", dar acum s-a folosit un submarin atomic. După experiment, submarinul a dispărut fără urmă, nu s-a mai întors niciodată, nu s-a mai semnalat niciodată apariţia lui. Se presupune că, dacă s-ar fi scufundat, măcar urmele de radiaţii ar fi arătat prezenţa lui, însă nu există nici un indiciu în această privinţă.

(va urma)

EXISTĂ LIBER ARBITRU?

Este oare viitorul nealterabil, astfel încât liberul arbitru să nu fie decât o iluzie reconfortantă? Sau din contră, viitorul este malcabil, flexibil şi chiar dacă noi avem premoniţii - făcând paşii corecţi, putem evita un dezastru sau putem împiedica apariţia lui? Tradiţiile străvechi ale înţelepciunii afirmă cea de-a doua ipoteză.

O teorie a timpului care tinde să împace liberul arbitru cu premoniţiile presupune că toate evenimentele sunt conţinute într-un univers bloc static. Conştiinţa precum un fir luminos de aţă, călătoreşte de-a lungul unui drum ales de liberul arbitru prin acest univers bloc, iluminând mici segmente ale sale în succesiune în cazul obişnuit sau global în cazul unei premoniţii. Persoana experimentează astfel iluzia că lucrurile se întâmplă. Teoria postulează de asemenea că „pata luminoasă" a minţii inconştiente a unei persoane este mai mare şi că întotdeauna ea include şi „pata luminoasă" a conştiinţei.

Astfel, tot ceea ce există în viitorul imediat al experienţei unei persoane este deja „văzut" sau „iluminat" de subconştientul persoanei respective.

GRUPAJUL „CĂLĂTORIA ÎN TIMP - UN VIS REALIZABIL" a fost redactat de *Zoltan Marosy*

SIMPLE COINCIDENŢE?

SOSIA REGELUI

Pe data de 28 iulie 1900, Regele Umberto I al Italiei şi comandantul taberei sale, Generalul Emilio Ponzio-Vaglia au ajuns la hanul din localitatea Monza, la câteva mile depărtare de Milano. În ziua următoare regele vroia să ofere premiile câştigătorilor unei întreceri de atletism. În noaptea sosirii, el şi ajutorul său au mers să cineze într-un mic restaurant.

În timp ce proprietarul restaurantului îi primea comanda, Regele a observat că acesta era efectiv dublura sa, atât trupul, cât şi chipul semănau perfect. El i-a spus acestuia ce a remarcat şi, din discuţia celor doi bărbaţi, a reieşit o extraordinară serie de coincidenţe care i-a uimit pe amândoi.

Cei doi s-au născut în aceeaşi zi a aceluiaşi an (14 martie 1844), în acelaşi oraş, şi ambii se numeau Umberto. Amândoi s-au căsătorit la 22 aprilie 1868, şi de asemenea, soţiile lor se numeau Margherita. Ambii şi-au botezat fii cu numele Vittorio; iar în ziua încoronării lui Umberto, celălalt Umberto şi-a deschis restaurantul.

Regele a fost tulburat de aceste coincidenţe şi l-a întrebat pe proprietarul restaurantului cum de până acum căile destinului lor nu s-au întretăiat niciodată. Însă Umberto proprietarul restaurantului nu a fost în stare să dea un răspuns...

ENIGMA CORPURILOR CE SFIDEAZĂ TIMPUL

De ce corpul anumitor persoane nu se descompune după moartea acestora?

S-au putut da câteva răspunsuri parţiale pentru fiecare caz particular, dar nici o explicaţie definitivă.

Descoperirea mumiilor civilizaţiei Chinchorro a fost făcută cu totul întâmplător: compania de ape Arica, din Chile, tocmai realiza operaţia de săpare a tranşeelor necesare canalizării unei zone deosebit de aride, cunoscută sub numele El Morro, când lucrătorii au dat peste un adevărat cimitir de mumii.

RĂNI CE SÂNGEREAZĂ DUPĂ PATRU SUTE DE ANI

Iată, spre exemplu, un caz extraordinar care a atras atenţia câtorva mari savanţi.

În urmă cu aproximativ patru secole, un soldat pe nume San Placio a fost ucis în Mexic în timpul unei confruntări dintre spanioli şi indieni. Aceştia din urmă, crezând că este vorba despre un mare comandant, au acoperit cadavrul cu un strat de ceară şi l-au pus într-un templu.

În 1950, corpul lui San Placio a fost descoperit într-un catafalc al bisericii Celaya, aproape de locul unde a avut loc lupta.

Cadavrul era într-o perfectă stare de conservare şi, după ce stratul de ceară a fost îndepărtat, pe un inerval de aproximativ o lună, rănile au continuat să sângereze. Medicii şi savanţii au examinat corpul, dar rezultatul analizei lor nu a fost făcut public. Miliarde de persoane s-au perindat înaintea corpului neînsufleţit, care se află încă la Celaya, intact, în ciuda celor patru secole trecute.

În Chile au fost descoperite uimitoare corpuri păstrate prin metode neobişnuite de mumifiere.

Picioarele unui băiat descoperit pe coasta Pacificului s-a constatat că erau umplute cu beţe, aceasta arătând că probabil corpul respectiv a fost ţinut o anumită perioadă în picioare, înainte de a fi ars. Probabil că aceasta făcea parte din ritualul mortuar - faptul de a fi expus la vedere o anumită perioadă.

TÂNĂRĂ FRUMOASĂ MOARTĂ ŞI LAMPA EI FERMECATĂ

Renaşterea italiană, în fascinaţia sa pentru antichitate, a inventat o nouă disciplină: arheologia. Acest „pelerinaj la surse" a fost fertil în descoperiri şi una dintre cele mai uimitoare, care ar putea încânta orice vânător de miraculos, a avut loc întâmplător la periferia Romei în 1485.

Iată relatarea pe care a făcut-o umanistul florentin Bartolomeo Fonte, într-o scrisoare în limba latină adresată prietenului său Francesco Sasseti din Florenţa:

„Bartolomeo Fonte prietenului său Francesco Sasseti, te salut.

M-ai rugat să-ţi vorbesc despre corpul femeii descoperite recent aproape de Via Appia. Sper ca penita mea să fie în stare să descrie frumuseţea şi farmecul acestui corp. Dacă nu ar fi existat mărturia întregii Rome, faptul ar fi putut părea incredibil.

Nu departe de a şasea piatră de kilometru de Via Appia, câţiva muncitori, în căutarea unei cariere de marmură, au smuls un bloc mare. Atunci solul s-a prăbuşit deodată până la o boltă la o adâncime de 12 picioare. Au descoperit acolo un sarcofag de marmură. Deschizându-l, au descoperit în el un corp culcat pe spate, acoperit de o substanţă groasă şi parfumată, de două degete grosime.

După ce au îndepărtat grăsimea mirositoare de pe cap, le-a apărut o faţă cu tenul atât de curat, încât tânăra fată părea să fi fost înmormântată în aceeaşi zi. Părul lung, negru, ce mai acoperea încă craniul, era aranjat aşa cum i-ar fi plăcut unei tinere fete, strâns sub un fileu de mătase şi aur.

Urechi minuscule, o faţă mică, sprâncene negre, ochi de o formă curioasă a căror cornee se zărea încă sub pleoape. Chiar şi nările erau intacte şi suple, fiind gata să tremure la simplul contact cu un deget. Buzele erau roşii, întredeschise, dinţii mici şi albi, limba stacojie. Obrajii, braţele, ceafa şi gâtul păreau că mai palpită încă. Braţele coborau intacte din umeri şi ar fi putut fi mişcate dacă cineva ar fi vrut. Unghiile aderau încă la degetele ei lungi şi foarte frumoase. Chiar dacă cineva ar fi încercat, nu ar fi reuşit să le desprindă.

În schimb, pieptul, burta şi sânii erau comprimaţi de spate ca şi când corpul a fost ridicat sau descompus. Spatele, şoldu-

ENIGMA CORPURILOR

Chile - acum 7000 - 8000 de ani civilizaţia Chinchorro realiza ritualul mumifierii.

Tapiţate cu solzi şi oase de peşte - ce au putut fi identificate ca fiind vechi de peste 5000 de ani - mumiile a doi adulţi şi doi sugari au fost supuşi la teste genetice ce aveau să stabilească gradul lor de rudenie. Corpurile jupuite erau acoperite cu corzi şi modelate cu pastă de cenuşă. Pe masca bărbatului sunt pictate şi lipite diverse forme.

Cu peste 6000 de ani înainte de Imperiul incaş, o civilizaţie străveche de pe coasta Pacificului a început să-şi mumifieze morţii.

În imagine găsim corpul unui tânăr băiat ce este îndesat cu pământ şi acoperit cu o pastă din cenuşă, craniul fiind acoperit cu o perucă din păr uman.

Astfel de metode au făcut ca urmele unui popor dispărut de mult să se păstreze nealterate de-a lungul mileniilor.

Câinele unui pescar a dezgropat, lângă Peştera Camarones, Chile, un corp vechi de peste o mie de ani. În perioada în care acest individ a murit, civilizaţia Chinchorro renunţase de mult la ritualul mumifierii. Dar clima, fiind cea mai uscată de pe glob, a păstrat corpul, părul şi îmbrăcămintea într-un mod uimitor.

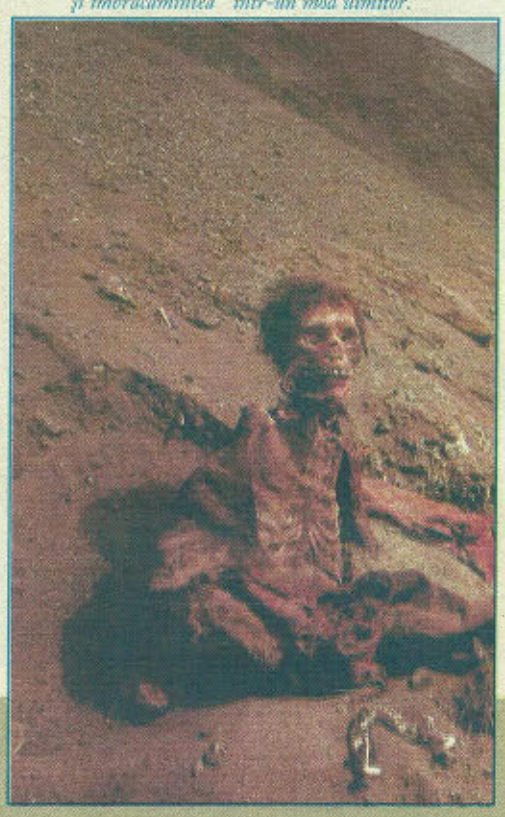

continuare din pagina precedentă

rile şi fesele au păstrat însă o formă şi un profil minunat, astfel încât coapsele şi pulpele erau chiar şi mai atractive decât faţa.

Într-un cuvânt, trebuia să fie vorba de o tânără de viţă nobilă, cea mai frumoasă pe care Roma a cunoscut-o în timpul splendorii sale. *Din păcate, maiestuosul monument clădit pe cavou a fost distrus cu secole în urmă şi nu ne-a rămas nici măcar o inscripţie. Sarcofagul nu poartă nici un semn, nu cunoaştem nici numele fetei, nici originea, nici vârsta.*"

Presupunând că Fonte, în entuziasmul lui, a înfrumuseţat puţin descrierea, totuşi această descoperire stupefiantă suscită un mare număr de ipoteze. Majoritatea au identificat-o pe tânăra fată moartă cu Iulia, fiica lui Cicero, care s-a căsătorit împotriva voinţei tatălui ei cu Cornelius Dolobilla şi care a murit tânără încă, în 47 î.H.

Dar există un lucru şi mai tulburător pe care cronicarul nostru l-a uitat, poate pentru că era fascinat de frumuseţea tinerei fete, însă îl menţionează celelalte surse:

În sarcofag, la picioarele tinerei fete, era pusă o lampă care mai ardea încă în momentul deschiderii mormântului.

Se pun în primul rând trei întrebări:

- Au cunoscut romanii arta îmbălsămării?
- De ce s-au gândit tocmai la Iulia?
- Poate o lampă să ardă timp de 1.500 de ani?

Romanii nu îşi îmbălsămau morţii, cel puţin după ceea ce se spune în istoria oficială, şi se pare că ei nu au cunoscut secretele acestei arte. Totuşi, nu trebuie să uităm că au avut contacte frecvente cu egiptenii, mai precis în perioada în care Iulius Cezar a intervenit în treburile Orientului şi a fost reţinut acolo de farmecele Cleopatrei. Evident, ei au adus de pe pământul faraonilor numeroase cunoştinţe, dintre care riturile magice şi religioase ocupă un loc însemnat.

Apulcius, în „Metamorfozele" sale, vorbeşte despre cultul zeiţei Isis, al cărei templu la Roma se găseşte pe câmpul lui Marte. Nu este deci imposibil ca un mic cerc de iniţiaţi în cultul zeiţei să fi cunoscut arta îmbălsămării. De altfel, cei care au fost să se războiască în Egipt au povestit despre obiceiuri şi tradiţii care au avut un succes viu apoi la Roma.

Publius Cornelius Dolobello, soţul Iuliei, a fost la curtea Cleopatrei unde făcea parte din suita lui Cezar. A făcut apoi un lung sejur în Siria ca profet. Au existat deci circumstanţele care i-ar fi permis să descopere la Roma câteva sclave egiptene capabile să îmbălsămeze corpul tinerei sale soţii, pentru a păstra pentru totdeauna frumuseţea ei remarcabilă.

Este, deci, un act pornit din dragoste care a permis celor douăzeci de mii de romani veniţi la Via Appia, să o admire în secolul al XV-lea, pe fascinanta Iulia.

Şi lampa? La această întrebare nimeni nu a putut să dea un răspuns satisfăcător în plan ştiinţific. Utilizau romanii radioactivitatea?

Într-adevăr, nu lipsesc ipotezele, dar în toate incredibilul rivalizează cu absurdul. S-a pretins, de exemplu, că doar energia atomică ar fi putut păstra o lampă aprinsă pentru 15 secole. Ceea ce ar însemna că egiptenii ar fi cunoscut radioactivitatea.

Trebuie să precizăm că în sprijinul acestei posibilităţi surprinzătoare, Zakharia Ghoneim, arheolog din Cairo, declară:

„S-a observat că smoala folosită pentru mumifierea cadavrelor provine din râurile Mării Moarte şi din câteva regiuni ale Asiei Mici şi conţine substanţe puternic radioactive. În plus, funiile folosite pentru legarea mumiilor prezentau urme de radioactivitate şi camerele funerare erau probabil pline de un praf având aceleaşi proprietăţi."

O ultimă întrebare: Ce s-a petrecut cu

CE SFIDEAZĂ TIMPUL

corpul tinerei fete? Încă o dată, răspunsul este: nu ştim nimic nici despre aceasta.

Papa ce domnea atunci la Roma era Inocenţiu al VIII-lea. S-a temut poate de zgomotul făcut de această descoperire excepţională, de faptul că se vor face presupuneri neliniştitoare pentru biserică, căreia îi era atribuită exclusivitatea miracolelor. De aceea, poate că el a ordonat ca trupul acelei femei neasemuit de frumoase să fie din nou îngropat, în plină noapte şi în mare secret, într-un loc pustiu, mai departe de Porte Pinciana.

Nu ne-a mai rămas de la frumoasa Iulia decât desenul ce însoţea scrisoarea literatului florentin. Misterul tinerei fete îmbălsămate şi al lămpii fermecate va rămâne poate pentru totdeauna neexplicat.

BISERICA MORŢILOR DIN URBANIA

Acest mic oraş din provincia Marches, din Italia, prezintă un privilegiu pe care îl împarte cu încă câteva oraşe din ţări diferite, mai ales cu biserica Saint-Michel din Bordeaux - un caz remarcabil de conservare naturală a cadavrelor.

Procesul mumificării spontane este datorat acţiunii unei ciuperci - Hypha Bombicina Nigra, care, acţionând pe cadavre, absoarbe umorile şi usucă pielea, precum şi viscerele, inima, plămânii etc., lăsând intact aspectul şi forma generală a corpului. Pielea seamănă cu fildeşul îngălbenit sau ars şi pe epidermă se mai remarcă prezenţa părului.

Capela care adăposteşte mumiile face parte dintr-o mică biserică clădită în secolul al XIV-lea. Ea era locul confreriei denumită „Compregne de la Bonne Mort", fondată în 1547 de 120 de membri, care s-au reunit pentru a ajuta bolnavii şi răniţii şi pentru a da un loc de mormânt tuturor celor care nu erau în măsură să aibă o înmormântare decentă: săracii, condamnaţii, persoanele moarte de boli contagioase etc.

Toţi aceşti morţi au fost îngrămădiţi chiar în biserică, şi prin 1600, în cursul unei lucrări de restaurare efectuate pe pasajul edificiului, s-a decis să se mute osemintele cadavrelor îngropate. Dar şi-au dat seama că trupurile erau mumificate. Aceasta a fost originea macabrului muzeu care există şi astăzi.

Corpurile sunt plasate în picioare, în nişe, în semicerc, înconjurând o capelă luminată vag de un lampadar făcut el însuşi din tibii şi cranii. De o parte şi de alta a fiecărei nişe sunt îngrămădite cranii. Fiecare cadavru îşi are istoria lui, pe care paraclisierul o povesteşte cu complezenţă, simţindu-se foarte bine în acest decor impresionant. Acolo este un copil cu un aspect mongoloid, ai cărui globi oculari par să fixeze vizitatorul cu o privire stranie ce îţi îngheaţă sângele în vine. În centru, piosul Piccini, patriarhul ţinutului, prezintă un aspect oribil, contracţii ale corpului, alterări ale pielii, faţa contractată de teroare a unui om îngropat de viu, probabil în timpul unei crize de catalepsie. Un alt bărbat, mort din cauza unei lovituri de cuţit în coaste, şi-a păstrat braţul apăsat pe rana sa, pentru a diminua suferinţa, faţa exprimând toată durerea morţii. În acea epocă nu se aranjau cadavrele săracilor care erau aruncaţi în groapa comună în atitudinea în care moartea i-a surprins.

Capela este separată de partea rezervată credincioşilor printr-un altar ce poartă şi el candelabre făcute cu ajutorul tibiilor şi craniilor, altar ce a fi fost construit în timpul revoluţiei franceze de un soldat al lui Bonaparte.

MUMIILE PUDICE

Micul oraş Venzone, în Veneţia, prezintă un caz analog de mumifiere naturală. Un mucegai antibiotic, Hypha Bombicina Pers, fixându-se pe corp se hrăneşte cu umorile părţilor moi, creier şi viscere, provocând astfel uscarea totală a organismului şi dând pielii un aspect ca pergamentul.

Era la începutul secolului trecut când s-au scos din mormintele unei cripte vreo patruzeci de corpuri într-o excelentă stare de conservare. Medicii s-au mirat, trebuind să studieze fenomenul. Un corp a fost trimis la Universitatea din Padova, două la Muzeul din Viena, unul la Domul Invalizilor din Paris, chiar în locul unde s-a ridicat apoi mormântul lui Napoleon. La două corpuri li s-a făcut autopsia; celelalte au fost dispersate. Astăzi, 22 de corpuri mumifiate sunt expuse în cripta circulară a Catedralei din Venzone, aşezate în picioare şi înfăşurate în mod pudic cu o bucată de pânză în jurul coapselor.

CAZUL STRANIU AL GENERALULUI CAVALLO

Generalul Cavallo se odihneşte într-un sarcofag în cripta bisericii Capucinilor din Palermo. Cu toate că acest tovarăş al lui Garibaldi a murit de holeră cu mulţi ani în urmă, corpul său se află într-o asemenea stare de conservare, încât decesul pare să dateze din ziua precedentă. În 1947, M. Neroli din Florenţa, a făcut o fotografie a acestui cadavru. La invitaţia călugărului care-l însoţea, a deschis coşciugul şi a ridicat giulgiul alb care acoperea cadavrul: „Corpul era intact, acoperit de păr şi aparent adormit."

CORPUL CE NU IMPRESIONEAZĂ PELICULA FOTO

Acelaşi martor notează prezenţa unui alt sarcofag, cu capac de sticlă, conţinând corpul grăsuţ, cu pielea încă roză, a unei fetiţe moarte la vârsta de doi ani, în 1920. A vrut s-o fotografieze, însă spre deosebire de generalul Cavallo pe peliculă nu a apărut nimic! Totuşi, există o fotografie a acesteia furnizată de un martor din Ravenna, arătând o faţă de o prospeţime stranie.

Cu toate că şi într-un caz şi într-altul este vorba de un fenomen care se afirmă a fi perfect natural, nici o explicaţie satisfăcătoare a unei asemenea stări de conservare nu a putut fi totuşi dată.

*

Aşa cum am putut observa din articol, deşi „incoruptibilitatea" corpului fizic era considerată apanajul fiinţelor spirituale despre care se presupune că au capacitatea nu numai de a face ca după moarte corpul să nu se descompună, ci chiar să emane un anumit parfum (de tămâie - cum este cazul celebrului yoghin Paramahamsa Yogananda), există şi situaţii când corpul anumitor persoane nu suferă după moarte descompunerea firească, ci se păstrează, nu se ştie de ce şi nu se ştie cum...

Aniela Ungureşanu

Adina Secară

REÎNCARNAREA

mit și realitate

REÎNCARNAREA

Continuăm în acest număr prezentarea extraordinarelor cazuri verificate de reîncarnare, studiate de nu mai puțin celebru, deja, în lumea parapsihologiei, profesor Jan Stevenson de la Universitatea Virginia (SUA).

Din Brazilia în Liban, în căutarea celor care își reamintesc existențe anterioare

Cu ocazia uneia dintre numeroasele sale călătorii de-a lungul și de-a latul lumii, în scopul verificării și studiului cazurilor de reamintire a existențelor anterioare, profesorul a poposit și în Brazilia. Aici el a întâlnit un tânăr libanez. Acesta i-a povestit că într-un sat din apropiere de orașul Beirut trăia un prieten de-al lui care, încă din copilărie, credea cu toată tăria că mai trăise multe alte vieți, iar pe ultima o povestea cu lux de amănunte.

Povestea a început în 1960, în Kornayel, un mic sătuc din Liban. Într-o zi obișnuită, ca oricare alta, o femeie se plimba pe ulița din mijlocul satului de mână cu nepoțelul ei, pe numele său Imad Elawar. Prin fața lor treceau oameni din sat, cunoscuți și necunoscuți. Deodată, văzând un trecător, micuțul Imad a rămas ca pironit locului câteva clipe, după care a alergat în întâmpinarea lui, i s-a aruncat la picioare îmbrățișându-i genunchii. Omul era din satul Khriby, aflat la 30 de kilometri de Kornayel.

Străinul uluit l-a întrebat: *„Mă cunoști tu, oare, de undeva?" „Sigur că da,"* a răspuns copilul cu siguranță. *„Tu ai fost vecinul meu..." „Nu se poate"*, a replicat străinul, *„eu nu sunt de aici din sat, iar în Khriby nu te-am mai văzut niciodată." „Totuși, eu sunt din neamul Bouhamzy"* - a continuat copilul.

Omul și-a reamintit. Existau multe rude ale familiei Bouhamzy în satul Khriby. Una dintre ele era într-adevăr vecină cu el. Era vorba despre familia lui Ibrahim Bouhamzy. Numai că el murise de mult, în 1949, de tuberculoză. Nu lăsase nici un copil în urmă, cu atât mai mult unul de doi ani. Cu toate acestea micuțul Imad a început să-i povestească amănunte comune din relația lor ca vecini, cu o precizie uluitoare.

Neștiind cum să interpreteze toate acestea, străinul a plecat foarte surprins. Și așa, copilul a început să susțină cu toată tăria că el mai trăise odată.

În anii ce au urmat, Imad Elawar a continuat să vorbească tot mai frecvent despre tot felul de întâmplări *ciudate*, despre un om care a avut un accident de mașină în urma căruia i-au fost retezate picioarele, despre o femeie frumoasă pe nume Iamileh care purta rochii roșii și pantofi cu tocuri foarte înalte.

Tatăl micului Imad, exasperat de *„halucinațiile"* fiului său, după o vreme i-a interzis cu desăvârșire să mai

pomenească despre aşa ceva. Copilul nu le-a mai povestit decât prietenilor de joacă cele ce i se petrecuseră. Aşa povestea lui a trecut Atlanticul unde a ajuns în Brazilia la profesorul Stevenson.

Verificarea datelor a fost aproape perfectă

Acesta a poposit în Liban în data de 16 martie 1964, unde, în satul uitat de lume, a luat legătura cu Imad Elawar, a vorbit cu rudele sale apropiate şi apoi a plecat în satul în care Imad susţinea că trăise în ultima sa existenţă.

Rezultatul cercetărilor sale a fost uluitor, în satul indicat trăise un anume Ibrahim Bouhamzy care murise de tuberculoză, şi care avusese o iubită foarte frumoasă pe nume Iamileh. Toţi îşi mai aminteau că ea purta rochii roşii şi pantofi cu tocuri înalte.

Mai mult decât atât profesorul a verificat şi alte indicaţii ale lui Imad, găsindu-le adevărate: că Ibrahim Bouhamzy era un vânător pasionat, că avea o puşca cu două ţevi şi un câine maro, că avea o carabină pe care o ascunsese într-un loc numai de el ştiut (culmea că ea nu fusese găsită între timp, fiind descoperită de Stevenson!), că în curtea lui erau două fântâni, dintre care una fără apă (aceasta fusese între timp zidită şi puţini dintre cei ai case îşi mai amintau de ea, cu toate acestea copilul Imad şi le-a reamintit în noua viaţă!). În total profesorul Stevenson a verificat 73 de indicaţii date de Imad Elawar despre viaţa sa anterioară ca Ibrahim Bouhamzy. Dintre ele 68 au fost în întregime corecte, iar celelalte nu au mai putut fi verificate, datorită trecerii timpului.

Amintirile se şterg cu timpul

Profesorul a menţinut legătura cu Imad încă mult timp după aceea, ca şi cu Jasbir Jat (despre cazul căruia am relatat în numărul 11 al revistei). Astfel ei au recunoscut că, odată cu înaintarea în vârstă, amintirile lor despre cealaltă viaţă păleau, ei obişnuindu-se din ce în ce mai mult cu noua lor identitate, ca un nou „rol" în piesa vieţii.

Un alt caz extrem de intresant studiat şi prezentat în lucrarea lui Ian Stevenson intitulată *„20 de cazuri de reincarnare"* este acela al micuţului Philip Beencoff. Acesta lua masa cu tatăl său într-un restaurant chinezesc din Melbourne - Australia, când, la un moment dat a început programul artistic.

Martor al epocii Ming

Copilul a privit destul de distrat reprezentaţia, până când au apărut nişte jongleri cu nişte făclii aprinse. Brusc, străfulgerat de o idee, copilul a sărit de la masă şi a strigat ceva în gura mare, într-o limbă total necunoscută tatălui său. Nu şi chinezilor prezenţi la o masă vecină, care au fost foarte curioşi să afle de unde cunoştea copilul limba chineză, deoarece el spusese foarte clar, corect şi cu o pronunţie excelentă că... *in epoca Ming jocurile cu făclii erau mult mai frumoase!...*

Tatăl copilului, Richard Meencoff, a rămas mut de uimire. Nici el, nici soţia lui Alice, nici vreunul dintre prietenii, rudele sau cunoscuţii lor nu aveau vreo legătură cu China. Uimirea însă nu a mai cunoscut margini când chinezii de la masa vecină s-au apropiat şi au pornit o veritabilă conversaţie cu micuţul Philip. Acesta a susţinut în cel mai fluid mod o discuţie *„adultă"* cu chinezii despre taoism, care nu trebuie în nici un caz confundat cu confucianismul...!

Argumentele sale erau extrem de bine alese şi trădau judecata unui om care a studiat bine respectivele curente spirituale. Puştiul avea mai puţin de... trei ani. Până atunci, singurele ciudăţenii remarcate de părinţii săi se refereau la faptul că micuţul prefera filmele de *„oameni mari"* în detrimentul desenelor animate, şi, în rarele momente când se juca, se oprea uneori şi rostea fraze întregi, gesticulând şi cu o intonaţie stranie, fraze din care nimeni nu înţelegea mai nimic. Până la incidentul din restaurant părinţii micuţului Philip nici nu şi-au imaginat că respectivele cuvinte ar putea fi în altă limbă şi nu cuvinte inventate de copil.

La ora actuală Philip este în atenţia oamenilor de ştiinţă. Psihologul Seymour Ling, din echipa profesorului Stevenson, îl consideră un copil cu o inteligenţă mult peste medie, afirmând că nu poate încă aprecia cunoştinţele de limbă şi cultură chineză ale copilului, dar un lucru este cert: Philip vorbeşte despre civilizaţia chineză din epoca dinastiei Ming ca un martor ocular!

Şi cazurile mai pot continua...

Mai mult decât o concepţie religioasă

Totuşi scopul acestui grupaj despre reîncarnare nu este să facă cunoscute nişte fapte extraordinare de reamintire şi verificare a autenticităţii unor relatări din existenţe anterioare. De ce? Pentru că mulţi ar putea spune că sunt fapte izolate, coincidenţe sau falsuri.

Articolul urmăreşte să prezinte o nouă modalitate de abordare a acestui subiect al transmigrării sufletului, de-a lungul veacurilor, prin diferite corpuri, susţinând diferite experienţe de viaţă, în diferite medii şi culturi, şi evoluând mereu spre o conştiinţă tot mai rafinată.

Până acum se considera că reincarnarea este numai o concepţie religioasă aparţinând Orientului.

Putem aduce aici ca argument, de exemplu, modul în care tibetanii îl aleg pe Dalai-Lama. Pentru cei ce nu cunosc procedeul amintim că Dalai-Lama este considerat a fi un spirit foarte evoluat care şi-a ales drept misiune ghidarea spirituală a Tibetului. Astfel el se reîncarnează mereu (actualul fiind cel de-al XIV-lea din şirul de reîntrupări ale celui ce a promis să păstreze mereu vie flacăra spiritualităţii în Tibet). Astfel, cu puţin înainte de moarte, bătrânul Dalai-Lama indică zona în care se va reîncarna. Apoi, după ce corpul lui neînsufleţit este înmormântat, foştii discipoli încep să-l caute, în zona indicată, cercetând fiecare copil care ar putea corespunde.

Odată aleşi, (uneori sunt găsiţi mai mulţi copilaşi care ar putea întruni condiţiile cerute), proba de foc constă în recunoaşterea lucrurilor personale ale fostului Dalai-Lama. Şi, să nu vă închipuiţi că acestea sunt mai strălucitoare sau au ceva deosebit! Ei trebuie să recunoască un bol de lemn, în care mânca fostul Dalai-Lama (de exemplu), din zeci de boluri aproape identice, simple şi fără nici o podoabă. Şi, întotdeauna, unul dintre cei aleşi a indicat cu precizie, fără să ezite, lucrurile predecesorului său, sau mai precis folosite de *el* când se afla în alt corp, şi nu unul ci zeci de astfel de obiecte mărunte.

Hipnoza regresivă a descoperit „întâmplător" reîncarnarea

Acum reîncarnarea a început să fie mai serios studiată de parapsihologie. Se vorbeşte chiar despre iniţierea unor cercetări mai ample legate de copiii până la vârsta de 7 ani, timp în care s-a constatat că apar cele mai frecvente reamintiri. De asemenea, mulţi psihiatri care folosesc metodele de tratament a unor fobii, angoase sau tendinţe nevrotice cu ajutorul hipnozei, folosind metoda regresiei în copilărie (unde se consideră că se află cauza afecţiunilor pacienţilor) au avut uluitoarea surpriză să aibă acces la înregistrările amintirilor din alte existenţe ale acestor pacienţi.

(continuare în pagina 23)

Este constatat faptul că în fiecare din noi există, deja înnăscute, idei care nu le-am învăţat de fapt niciodată.

Ele sunt ca nişte adevăruri primare, care nu sunt dobândite de experienţe senzoriale sau mentale, educaţionale, din actuală existenţă. Cicero scria una din lucrările sale: „Mintea găseşte uneori fără a învăţa, noţiuni şi cunoştiinţe neelaborate despre lucruri măreţe".

Iar Platon afirma genial: „A învăţa înseamnă de fapt a ne reaminti."

Dacă admitem că niciodată nu exsită efect fără cauză, toate aceste lucruri deja ştiute sunt reminescenţe din experienţa altor existenţe, care devine uneori accesibilă minţii conştiente pe care o avem în prezenta încarnare.

Aici, cea mai palpitantă „dovadă" în sprijinul reîncarnării o constituie „copii minune". Ei sunt de fapt fiinţe care moştenesc calităţi pe care şi le-au dezvoltat foarte mult în alte vieţi. Un geniu ereditar (care uneori provine din nişte părinţi cu totul modeşti), vorbeşte deja 13 limbi la 13 ani, sau citeşte şi comentează cu o uluitoare înţelepciune Bibila la 4 ani, sau cântă cu un talent extraordinar, uimind melomanii, la 5 ani, etc...

Înţeleapta Kamalesh Kumari cunoscută mai ale sub numele de Gita Murti a început să facă comentarii inspirate la vârsta de doi ani şi jumătate! La scurt timp după manifestarea acestui fenomen pentru prima oară ea a început să ţină prelegeri despre acest text sacru al înţelepciunii orientale pe toată întinderea Indiei.

Altă percepţie, oarecum des întâlnită, este cea legată de fenomenul cunoscut în parapsihologie ca „deja-vu". Adică trecem prin locuri prin care nu am mai fost niciodată, dar pe care, paradoxal le cunoaştem, ca şi cum le-am mai fi văzut înainte!

Dar cel mai „uman" dintre toate aceste fenomene cu care adesea ne confruntăm, fără să ni le putem explica este acela al întâlnirilor cu persoane pe care le-am mai cunoscut, evident sub altă înfăţişare în altă încarnare.

Astfel se explică duşmăniile spontane, repulsia cu adevărat inutilă, fără motiv pe car o putem resimţi uneori faţă de o persoană pe care tocmai am cunoscut-o. Dacă în urma analizei atente şi detaşate ajungem la concluzia că nu este vorba despre nici un conflict psihic subconştient pe care am putea să-l avem cu acea persoană, ar putea fi un caz de reîntâlnire a unui vechi „duşman", cu care am avut de a face în altă încarnare.

Mult mai frecventă este întâlnirea de tipul opus, sau, celebra „dragoste la prima vedere".

Două persoane care nu se cunosc, se văd pentru prima oară, privirile lor se întâlnesc şi, deodată, totul în jur dispare, o mare simpatie fulgerătoare se naşte, dragostea la prima vedere (atât de contestată) îi uneşte, îi transfigurează. Ei se simt spontan atraşi unul faţă de celălalt, în pofida prejudecăţilor şi convenienţelor sociale, percepând o stare de profundă înţelegere reciprocă, prietenie adevărată, regăsire, în care timpul şi spaţiul sunt transcense. Nici vremea trecută, nici depărtarea nu estompează aceste sentimente copleşitoare şi profunde ce vin din alte vieţi petrecute împreună. În noua situaţie, scânteia iubirii se reaprinde, redevenind o strălucitoare flacără ce poate revela celor doi chiar amintiri comune din vieţi trecute.

Cazul citat s-a petrecut chiar semnatarei acestor rânduri...

DOCUMENTE FOTOGRAFICE SENZAȚIONALE

DOSAR O.Z.N.

AUGUST 1996 - BĂNEASA

Colaboratorul revistei noastre Ovidiu Costache a venit într-o zi la redacţie transfigurat de uimire: tocmai developase filmul foto realizat în vară, pe malul unui lac din apropierea aeroportului Băneasa. Ce l-a făcut să transpire de emoţie? Puteţi admira şi dumneavoastră în cele două clişee din stânga. Dar să vedem care este povestea lor:

Detaliu mărit după foto

Protagoniştii acelei zile sunt trei tineri: Tiberiu Grigoraş, Dragoş Popovici şi Ovidiu Costache. Profitând de o scurtă vacanţă, s-au hotărât să iasă puţin în afara Bucureştiului la o partidă de pescuit. Încântaţi de vremea superbă de afară şi cunoscând peisajul, s-au hotărât să ia cu ei şi aparatul de fotografiat. Rând pe rând au consumat clişeele filmului foto cu imaginile de pe malul lacului, vrăjiţi de manifestarea frumuseţii Mamei Natura.

După o zi de pescuit în care nu au perceput absolut nimic deosebit, s-au reîntors acasă. Prinşi în vâltoarea cotidianului, au developat filmul, dar nu au scos pozele.

Când în sfârşit s-a petrecut şi acest lucru: surpriză maximă. Pe două din fotografii apare acest straniu obiect circular, având deja „clasica" formă de farfurie zburătoare.

După cum putem observa cu toţii, obiectul pare să aibă o certă consistenţă materială, mai mult decât atât, el reflectă lumina soarelui la apus. Paradoxal este faptul că tinerii NU AU VĂZUT OBIECTUL, nici chiar cel care fotografia peisajul nu a sesizat prezenţa lui. De fapt cei trei nici nu au auzit ceva deosebit pe perioada cât au fost pe malul lacului.

Clişeele au fost cercetate în detaliu de specialişti în tehnica fotografică, putem certifica astfel că este exclusă trucarea pozelor sau existenţa vreunui defect pe pelicula expusă.

Explicaţia rămâne un mister... Ne aflăm în domeniul ipotezelor: Poate fi un OZN aflat în misiune de recunoaştere şi camuflat, cu ajutorul unui câmp special de forţe, astfel încât este invizibil pentru privirea umană... Poate fi o navă terestră necunoscută...

Celebre fotografii de OZN-uri

Aceste fotografii spectaculoase (1,2,3) au fost realizate de un anonim, devenit apoi celebru:

Foto 1:

Paul Villa în Albuquerque, New Mexico. Imaginea reprezintă un corp zburător extraterestru pe care Paul Villa susţine că l-a văzut pe 18 aprilie 1965. Mai mult decât atât, conform relatării sale care, la vremea respectivă, a fost îndelung mediatizată, el a avut chiar o „întâlnire de gradul IV". Astfel, cei trei „piloţi" ai navei au luat contact cu el şi au comunicat într-un anumit fel, transmiţând mesaje pământenilor.

Specialiştii care au studiat respectivele fotografii nu au putut dovedi nici falsul, dar nici nu au susţinut cu tărie autenticitatea lor. Motivul: sunt prea reuşite!

Foto 2 - 3:

Aceste două fotografii au fost realizate tot de Paul Villa pe 16 iunie 1963. El spune că în ele se aflau nouă fiinţe din constelaţia Coma Berenices, care au conversat cu el timp de 90 de minute.

Şi aceste fotografii ale lui Paul Villa au constituit la acea vreme subiectul unor analize foarte detaliate realizate de o organizaţie specializată pe fenomenul OZN din Phoenix, Arizona, SUA. Folosind tehnologia computerizată foarte avansată, aceştia pot stabili cu exactitate forma unei presupuse nave spaţiale, distanţa de la obiectiv şi chiar mărimea adevărată a acestuia. Totuşi, în final, ei nu s-au pronunţat...

Foto alb/negru:

Stephen Pratt, în vârstă de 15 ani, împreună cu mama lui tocmai se întorceau dintr-o vizită către casa lor din Conisbrough, Yorkshire, în seara zilei de 28 martie 1966. Pe la aproximativ 20^{30} ei au văzut o lumină portocalie pe cerul întunecat.

Lumina, relatau ei, pulsa. Stephen a fugit repede în casă pentru a-şi lua aparatul de fotografiat, ce era încărcat cu un film alb-negru. El a reuşit să fotografieze această lumină ce se îndrepta către vest. Stephen a declarat că lumina a fost vizibilă timp de 10 minute - perioadă destul de lungă pentru un OZN.

Filmul a fost luat şi prelucrat la studioul foto local, dar când negativul a fost developat pe film nu apărea nici urmă de „OZN".

Mai târziu Stephen a trimis filmul la postul de televiziune din Granada, întrebând dacă ei pot explica fenomenul. Aceştia l-au prelucrat şi astfel Granada TV a făcut pentru prima oară publică această imagine, pe 12 aprilie 1966.

Dar cel mai ciudat lucru a fost că Stephen susţinea că pe cer, în momentul acela, nu era decât o singură lumină, pe când fotografia arată trei obiecte - şi ele apar a fi solide, de clasica formă a farfuriilor zburătoare.

Deasupra se află urma unui OZN fotografiat relativ recent (anul 1994), deasupra regiunii Cleremont-Ferrand (Franţa). Conform numeroaselor mărturii ale martorilor oculari, obiectul îşi schimba culoarea, abordând toate nuanţele curcubeului. Uimitorul spectacol oferit de OZN a durat mai bine de o oră, timp în care el s-a deplasat pe cer cu o viteză fantastică, dispărând şi revenind fulgerător, lăsând urmele pe care le puteţi admira şi dumneavoastră.

DOSAR O.Z.N.

Grupaj redactat de **Claudiu Trandafir**

CONTINUĂM ÎN ACEST NUMĂR PREZENTAREA DESPRE ACEST MARE MISTER CU CARE NE CONFRUNTĂM TOŢI, ÎN FIECARE ZI, FĂRĂ CA PRIN ACEASTA SĂ PUTEM SPUNE CĂ-L CUNOAŞTEM MAI BINE...

VISUL şi ŞTIINŢA

Descoperiri făcute în vis

„Visul" şi „ştiinţa": doi termeni pe care nu-i vedem făcând, împreună, casă bună.

Şi cu toate acestea, VISUL joacă un rol neaşteptat şi fundamental în istoria ştiinţelor.

„Platon visa mult, şi de atunci nu s-a visat mai puţin. Visând, el presupuse că natura umană era, altădată, dublă, completă, androginală şi că, pentru a-şi ispăşi păcatele, fusese împărţită în bărbat şi femeie. ... Visele, pe vremea aceea, aveau mare reputaţie". (Voltaire - *Presupunerea lui Platon*)

Voltaire ar fi putut trata platonismul cu mai puţină dezinvoltură dacă istoria ştiinţelor i-ar fi dat lecţii despre cele două secole ce aveau să urmeze.

Printre fenomenele de ignoranţă sau disimulare deliberată asupra cărora o pretinsă *„raţionalitate"* a stabilit regatul său, figurează absenţa de consideraţie pentru partea capitală jucată de funcţia onirică sau vizionară în istoria ştiinţelor aşa-numite *„exacte"*.

KÉKULÉ von STRADONITZ (1829 - 1896): *Structura moleculelor*

Lui Kékulé von Stradonitz îi datorează chimia modernă unul dintre fundamentele ştiinţei sale: cunoaşterea structurii moleculare, adică modul de aranjare geometrizabil al atomilor. Kékulé, din propria sa declaraţie, avusese viziunea acestui edificiu molecular în stările de reverie, de-a lungul cărora percepea atomii mobili asociindu-se după afinităţile lor, nucleul benzenic aranjându-se ca un *„şarpe care se muşcă de coadă"*.

Precizăm că această *„reverie"* - care merită, poate, o altă denumire - tocmai producea în faţa ochilor marelui chimist cel mai ermetic dintre simbolurile anticei alchimii alexandrine: Uroboros - simbol grafic al expresiei *„En To Pan ..." = „unul este întregul"* - deoarece simbolul ermetic a prezentat foarte precis întotdeauna, prin *„hexagramă"* sau *„stea cu şase colţuri"*, acest *„sigiliu al lui Solomon"*. Această figură, constituită din două triunghiuri inversate, a fost unul dintre simbolurile cheie ale ocultismului de-a lungul vremurilor.

MENDELEEV (1834 - 1907): *Tabelul periodic al elementelor*

Nu ne propunem să cercetăm în amănunt modul în care a fost elaborat *„Tabelul periodic al elementelor"* lui Mendeleev (1869); aceasta ar necesita un articol enciclopedic. Ne mulţumim să menţionăm, pe scurt, cu o admiraţie justificată, minunea elucidărilor întrebărilor sale prin visele pe care le avea.

D. Mendeleev a muncit 15 ani pentru a organiza, după ordinea crescândă a maselor atomice, un sistem coerent care să ajute la înţelegerea similitudinilor de afinitate chimică, cu caracter ciclic, relegând cele 63 de elemente descoperite la acea vreme. După cum el însuşi menţiona, avea *senzaţia că lucrează în gol, orbecăind în întuneric.*

Îi venise ideea de a realiza un joc de 63 de cartonaşe, corespunzând *„familiilor"* lor, pentru a pătrunde în profunzimea spiritului datelor specifice. După spusele apropiaţilor săi, nu exista noapte în care el să nu se trezească pentru a aduce câteva indicaţii sau să stabilească o nouă legătură în ordonarea septenară, număr cu valoare simbolică prin excelenţă.

Într-o noapte, în urma unui vis, a avut marea revelaţie, prin care a obţinut o ordine inversată, pe care a transcris-o la trezire, schimbând un singur element, furnizând chimiei contemporane la 6 martie 1869 instrumentul său fundamental: *„Tabelul periodic septenar"*, care îi poartă numele.

Valoarea câştigurilor cunoştinţelor obţinute în starea de somn, se ilustrează aici printr-o înţelegere fundamentală a ştiinţei moderne.

Fondatorii fizicii atomice şi... visul

D-na Christine Hardy şi dl. Etienne Guillé dau două alte exemple în acest sens. Primul se referă la înţelegerea adevăratei structuri a atomului, depăşind faimosul model *„planetar"* al lui Rutherford, în timpul unei viziuni onirice

fascinante a lui Niels Bohr, unul dintre părinţii fizicii atomice. Imaginile pe care le contempla în vis îi arătau dansul elementelor într-un sistem planetar, suferind evoluţii ale structurilor care sunt astăzi baza mecanicii cuantice.

Cel de-al doilea exemplu, după aceiaşi autori, este legat de o fiziciană contemporană, Maria Göppert Mayer (1906 - 1972), care şi-a văzut recompensate cu premiul Nobel în 1963 lucrările asupra structurii în pături septenare a nucleelor atomice. Maria Göppert Mayer a obţinut tot în vis revelarea acestor *„numere magice nucleare"*.

Apărea din nou aceeaşi magie a cifrei 7, cheie de boltă a simbolismului spiritualităţii universale.

Dar, cu unul dintre cele mai mari genii ale matematicii se ilustrează, fără cea mai mică ambiguitate, plenitudinea eficacităţii funcţiilor onirice în procesul invenţiei ştiinţifice. Este vorba despre celebrul şi neînţelesul, la vremea lui, Henri Poincaré.

HENRI POINCARÉ (1854 - 1912): *Matematica visată*

Cazul lui Henri Poincaré, care a fost unul dintre geniile cele mai novatoare ale matematicii, este mai bine cunoscut şi mai demonstrativ.

Chiar el descrie funcţia onirică şi rolul ei în descoperirea ştiinţifică, deşi lucrările lui în domeniul matematicii sunt, în sfârşit, înţelese după un secol de progres, *„cu mai multă uşurinţă"*(!) (când el le realiza erau timpurile inteligibile pentru vreo 12 matematicieni).

In capitolul *„Invenţia matematică"* a operei sale *„Ştiinţă şi metodă"*, Henri Poincaré propune cititorului *„să se pătrundă mai în profunzime şi să se vadă ce se întâmplă chiar în sufletul unui matematician"*.

Acesta îşi descrie experienţa după cum urmează: *„De 15 zile mă chinuiam să demonstrez că nu putea exista nici o funcţie analogă a ceea ce eu am numit de atunci funcţiile fuschiene ... şi nu ajungeam la nici un rezultat. Într-o seară, am băut o cafea neagră, contrar obiceiurilor mele, şi nu am putut să adorm; ideile îmi veneau nebuneşte; le simţeam ciocnindu-se, până ce două dintre ele s-au agăţat, ca să spun aşa, pentru a forma o combinaţie inteligibilă. Dimineaţa stabilisem existenţa unei clase de funcţii fuschiene ... n-am mai avut nimic altceva de făcut decât să redactez rezultatele..."*

Constatăm un proces de reverie, şi mai puţin implicarea visului în această experienţă. Dar mai târziu, H. Poincaré va revorbi despre *„ideile care mi-au venit seara sau dimineaţa, în patul meu, în stare de semi-trezire"*. Matematicianul subliniază adevărata natură şi semnificaţia acestei stări: *„Nu este nevoie ca activitatea cerebrală anormală să fie cauzată de un excitant fizic, ca în cazul citat anterior. Ei bine! Se pare că, în acest caz (al stării de semi-trezire), asişti tu însuţi la propria muncă a subconştientului. Atunci îţi dai seama, vag, de cel care distinge cele două mecanisme sau, dacă vreţi, metodele de lucru ale celor două eu-ri"* (cel conştient şi subconştientul - n.a).

Toată simbolistica se alătură funcţiei spiritului. Poincaré ajungea la o concluzie care este chiar expresia propunerilor pe care vi le facem tuturor prin intermediul acestui articol: *„şi atunci o primă ipoteză ni se prezintă: eu-ul subliminal, subconştient, nu este cu nimic inferior eu-ului conştient; nu este doar automatic, este capabil de discernământ; are tact, delicateţe, ştie să aleagă şi să ghicească. Dar, ce spun, ştie să intuiască mai bine decât eu-ul conştient, până ce reuşeşte acolo unde acesta eşuase. Într-un cuvânt, eu-ul subliminal (subconştientul) nu este el, din acest punct de vedere, superior eu-ului conştient?"*.

Am prezentat deja câteva exemple de aplicare a acestui gând, care s-a elaborat pe fundamentul răspunsului pozitiv la întrebarea pe care ne-o adresează, tuturor, Poincaré.

De atunci, în faţa unui „om cinstit" al acestui secol, ne vedem obligaţi să facem o constatare: dacă atâtea date esenţiale ale ştiinţelor contemporane au fost scoase din această dimensiune a „subconştientului" în care se intră cu ajutorul visului, ca şi cum s-ar nega alte întrebări fundamentale ale omului, puse cu aceeaşi inteligenţă şi intensitate în stare de veghe, oare - de-a lungul întregii istorii - nu s-au mai dat şi alte răspunsuri, la fel de complete şi de exacte, altor întrebări?...

Prodigioasa inteligenţă metafizică a Orientului este un exemplu de răspuns. Occidentul, la rândul lui, răspunde prin simboluri din „Hermetism" sau „Kabbala", în stare să elucideze unele din visele-mesaje pe care subconştientul nostru ni le trimite.

Merită să mai amintim un lucru mai puţin cunoscut, şi anume că 70% din scrierile părintelui fizicii clasice, Newton, sunt mistice sau alchimice (!), în directă conexiune cu simbolismul amintit anterior.

Mai aproape de zilele noastre, o altă personalitate excepţională, un medic, glorie al ştiinţei contemporane, nu a vrut să-l renege pe celebrul alchimist Paracelsus; este vorba despre Alexis Carrel.

ALEXIS CARREL - *„Intuiţia" către un premiu Nobel al medicinii*

Este oportună, iniţial, amintirea propunerilor doctorului Alexis Carrel referitoare la aceste intuiţii provenite din subconştient prin intermediul visului, intuiţii despre care *„confratele"* şi predecesorul său **Paracelsus** pretindea că le foloseşte pentru a-şi realiza descoperirile. Carrel spunea că: *„Este sigur că marile descoperiri ştiinţifice nu sunt doar opera inteligenţei... Prin intuiţie, se sesizează ceea ce este ascuns în ceilalţi oameni, se percep relaţii între fenomene aparent izolate, se ghiceşte existenţa acestei comori izolate a subconştientului. Toţi marii oameni sunt dotaţi cu intuiţie, ştiu fără să judece, fără să analizeze, ceea ce trebuie să ştie"*.

Premiul Nobel pe care l-a obţinut atestă aceasta. Oamenii de ştiinţă sunt de acord cu existenţa acestei intuiţii a subconştientului, deşi se găsesc mulţi contestatari ai unui astfel de gând printre diversele categorii de *ziarişti „ştiinţifici"*.

În sfârşit, la ieşirea din această survolare a tematicii visului şi ştiinţei, vom evoca figura cea mai neaşteptată pe care am fi putut-o găsi pe acest „teren" al subiectivului. Această figură este nimeni altul decât cel ce avea să devină celebru datorită tocmai logicii sale renumite, René Descartes, de fapt un autentic vizionar.

DESCARTES *era „cartezian"?*

Fără îndoială că NU. Descartes a fost un prea mare spirit pentru a fi „cartezian" (adică

Putem vedea viitorul în vis?

După cum învaţă foarte repede persoanele care se interesează de acest fel de întrebări, fenomenul viselor premonitorii reprezintă tipul cel mai curent dintre toate experienţele mentale inexplicabile. Prin însăşi natura lor este cel mai puţin înţeles şi unul dintre cele mai greu de studiat. Ţara minunilor care este spiritul uman ascunde o mulţime de secrete care desfid cercetarea ştiinţifică şi care vor continua să o desfidă atât cât acoperirea adecvată nu va fi găsită. Se fac unele progrese dar este vorba de o sarcină imensă şi se înaintează cu paşi de broască ţestoasă.

Ar trebui mai multe volume ca acesta pentru a ţine registrul tuturor viselor unui singur om părând a descrie viitorul. Noi nu putem cita decât câteva cazuri care merită o atenţie specială deoarece s-a adus o probă obiectivă.

Pentru a începe să examinăm straniul caz al doamnei Winnie Wilkinson, din Sheffield Anglia, care s-a întins pentru o mică siestă, într-o frumoasă după-amiază de vară în 1962, lucru cu totul neobişnuit, căci ea dormea foarte rar după-amiaza. Dar s-a mai produs ceva la fel de excepţional, ea care nu visa aproape niciodată, a avut un vis în acea după-amiază.

În depoziţia pe care a făcut-o mai târziu la poliţie şi altor personaje oficiale interesate de caz, d-na Wilkinson a declarat că în vis a auzit ciocănindu-se la uşă în mod energic şi insistent. Ea a deschis uşa (în vis) şi s-a găsit în faţa unei femei necunoscute care i-a adus la cunoştinţă pe un ton alarmat că d-nul Wilkinson a căzut de pe o schelă, că era grav rănit şi că cerea soţie sale să vină să-l vadă imediat.

D-na Wilkinson se trezi în acel moment. Deşi ea şi soţul ei erau separaţi de şase luni şi că vorbiseră chiar despre divorţ, visul a zdruncinat-o puternic. Ea notă ora: era 15:12. Apoi telefonă salariaţilor soţului ei care o asigurară că nu s-a întâmplat nici un accident.

A doua zi Gordon Wilkinson fu ucis când schela pe care lucra se prăbuşi brusc.

LUPTA DIN VIS

Un vis de aceeaşi valoare premonitială a avut doamna Ernest Topp, din East Orange în New Jersey.

În luna mai 1938, doamna Topp a visat că şi-a văzut soţul înjunghiat cu un cuţit de măcelărie de un bărbat scund cu părul lung. Domnul Topp, bucătar veteran la bordul vasului „City of Norfolk", a râs, pe faţă, de visul soţiei lui. A refuzat categoric să asculte rugăminţile ei şi să-şi anuleze viitorul voiaj, pentru care era deja angajat. „Baliverne!", a spus el. D-na Topp era atât de răscolită de coşmarul ei că vorbi familiei şi vecinilor, cerându-le să facă tot ce pot pentru a-l convinge pe soţul ei să rămână. Câţiva încercară, dar nu obţinură rezultate mai bune decât ea. Cea mai mare parte se mulţumiră să o necăjească şi să-i amintească că adesea avea coşmare când se culca cu stomacul plin ... încă o „explicaţie" obişnuită care nu explică nimic.

Ernest Topp s-a îmbarcat după cum era prevăzut. În noaptea de 16 mai 1938, când „City of Norfolk" făcea drumul spre Londra, d-na Topp avea un alt vis şi văzu din nou pe soţul ei murind în urma loviturilor de cuţit, în urma unei încăierări cu un omuleţ cu părul lung negru. Ea se trezi urlând: „Nu atingeţi corpul înainte să-l văd!" Ceasul ei deşteptător arăta ora 5 dimineaţa.

În după-amiaza aceleiaşi zile, a primit o telegramă de la Londra, unde vasul acostase. O anunţau că soţul ei fusese omorât cu lovituri de cuţit de spionul numit Christ Magurrio. Asasinul a sărit apoi peste bord; în urmărirea lui trei oameni din echipaj au pierit când barca a fost răsturnată de un mare val.

Detaliile luptei fatale pe care i le-au trimis armatorii vaporului doamnei Topp, coincideau perfect cu cel ale încăierării pe care ea o văzuse în vis.

inscriptibil unor limite dogmatice).

Erupţia unei iluminări intelectuale, prezentând un caracter aproape halucinant, care s-a produs la Descartes, va rămâne pentru totdeauna pentru el un subiect de meditaţie pe care îl va reţine cu o dragoste duioasă, mai mult decât particulară, şi de care va aminti adesea în jurnalul său.

Biograful lui Descartes, Baillet, citează din carnetele în care filosoful îşi scria experienţele zilnice. Se găseşte aici un discurs, intitulat *„Olimpica"*, în al cărui început se citeşte o confesiune stranie. Să-l lăsăm să vorbească pe Baillet: „Cercetarea adevărului arunca spiritul lui Descartes în violente agitaţii care creşteau din ce în ce până deveneau o neliniştе continuă care persista... El obosea mental într-o asemenea măsură, încât un foc îi cuprindea creierul şi cădea într-un fel de entuziasm care îi stăpânea intelectul, deja învins, într-un asemenea mod, încât îl făcea capabil să-şi primească impresiile viselor şi viziunilor sale în stare de veghe."

Descartes însuşi povesteşte: ***„... în 10 noiembrie 1669 se culcase foarte plin de entuziasm şi foarte ocupat de gândul că găsise în acea zi fundamentele ştiinţei admirabile; au fost trei vise consecutive într-o singură noapte..."***

Aceasta ajunge să demonstreze, la „cel mai pozitiv dintre noii filosofi", o deschidere faţă de aceste aspecte ale spiritului pe care mulţi oameni de ştiinţă „cartezieni" astăzi le ignoră cu bună ştiinţă sau le înscriu numai într-un cadru strict freudian. Baillet continuă prin descrierea unui vis din acea memorabilă noapte a lui Descartes: ***„... înainte de a-şi deschide ochii, a perceput multe scântei de foc răspândite prin cameră. I se mai întâmplase, căci se trezea noaptea cu ochii destul de scânteietori, având un gen de clarvedere care era suficientă astfel încât să întrevadă obiectele cele mai apropiate de el".***

Este interesant de notat că, la Descartes, această experienţă paranormală era curentă.

Organul releu al mentalului iluminat este admis tradiţional de toţi ocultiştii orientali şi occidentali ca fiind sistemul endocrino-cerebral: epifiza (glandă pineală, în partea superioară a craniului), hipofiza (corp pituitar, în centrul craniului). În acest sens este notabil că Descartes afirma că el SIMTE că glanda pineală reprezintă „sediul sufletului".

Un alt fapt este demn de luat în seamă, căci este legat de enigmatica experienţă pe care biograful lui Descartes o menţionează, este legătura dintre „scânteile" descrise şi trezirea „celui de-al treilea ochi - ochiul spiritual". Ocultiştii declară că acest complex energetic, situat central în zona frunţii, atunci când se află în plină dezvoltare, găseşte un canal de exprimare prin ochi. Prin centrul sau „chakra" din mijlocul frunţii, pe care o arată cu insistenţă iconografia sacră a Orientului, fiinţa iniţiată are acces la Marile Mistere ale Universului, pe care le poate atunci percepe într-un mod direct, ce transcende mentalul...

Totuşi, nu se putea încheia articolul destinat să facă o apropiere între vis şi ştiinţă fără a evoca o direcţie de cercetare care demonstrează sistematic posibilităţile psihiatriei: este vorba despre teoria lui K.G. Jung referitoare la arhetipuri.

Visul în viziunea lui Jung

Jung îşi descria astfel intervenţia în sistematizarea ideilor despre ceea ce, filosofic, numim arhetipuri: *„nu am făcut decât să dau un fundament empiric la ceea ce era numit anterior idei primordiale sau elementare, «categorie» sau «obiceiuri directoare ale conştiinţei» etc."*

Astfel, Jung povesteşte cum i-a venit ideea relaţiei dintre subconştient şi ideile primordiale, preexistente la nivel mental în orice individ aparţinând speciei umane (ceea ce numim arhetip), studiind cu atenţie trei desene realizate de pacienţii cu tulburări psihice pe care el îi trata.

Considerând cu atenţie trei desene, luate din seria de 10 desene ale pacienţilor, „realizate independent de orice influenţă orientală", el a sesizat că seamănă foarte mult cu „mandalele" orientale, pe care le studiase pentru a-şi ilustra comentariul asupra „misterului Florii de Aur".

În studiul său el realizează o clară ilustrare a „paralelismului între filosofiile orientale şi procesele mentale inconştiente din Occident". Jung defineşte astfel termenul mandala: *„Mandala înseamnă cerc şi în special cerc magic... Sunt, între altele, din abundenţă prezente şi în operele medievale. Cea mai mare parte îl reprezintă pe Christos în centru cu cele patru evanghelii sau simbolurile lor în punctele cardinale. Această concepţie trebuie să fie veche, pentru că, în Egipt, Horus şi cei patru fii ai săi sunt reprezentaţi la fel".*

Aici, gândul simbolic se ilustrează prin aspiraţia recurentă către simbolismul Cuaternarului (legat de cifra 4, de pământ, stabilitate). Acest simbol apărea în vise, în general, sub forma unui cerc împărţit în patru părţi principale... Aceste simboluri de cuaternaritate apăreau de nu mai puţin de 71 de ori în seria de 400 de vise.

Putem, deci, să adăugăm la dosarul visului, că poate reprezenta un mod de apropiere a realităţii de *„arhetipurile"* prezente în Mentalul Umanităţii.

Nu mai era, deci, nici o îndoială pentru Jung, având în vedere lunga sa carieră de observator al Psihicului, *„că, la origine, conştientul provine din inconştient".*

Oprindu-ne aici, în acest număr, cu prezentarea despre vis şi legătura acestuia cu ştiinţa, subliniem încă odată necesitatea de a nu se considera conceptele născute din operaţii „iraţionale" ale spiritului ca fiind aproximări şi non-sensuri născute din copilăria inteligenţei umane. Aceste concepte, născute din vis sau din viziune, pot constitui baza înţelegerii prin inteligenţă a datelor ideale şi realităţii ascunse aflate în spatele fenomenelor.

Oana Cristina Călin
şi
Diana Dochinoiu

ANUNŢUL DIN VIS

În vârstă de 63 de ani, fermierul Paolo Grillo şi-a trăit toată viaţa pe micul său loc situat aproape de Treviglano, în provincia Bergamo, Italia.

În dimineaţa de 27 noembrie 1952, Paolo nu se duse să lucreze la câmp, ceea ce era contrar obiceiurilor sale. În loc să facă aceasta, merse din vecin în vecin să le povestească straniul vis pe care îl avusese în acea noapte.

„Noaptea trecută", le spunea el, „am visat pe un foarte bun prieten care a fost cu mine în tranşee în timpul primului război mondial. Eram aproape de el când a fost ucis de un trăgător şi a murit în braţele mele. În visul meu, din noaptea trecută, a venit la mine în cameră, aproape de patul meu, mi-a atins mâna până ce l-am privit, apoi mi-a spus: «Pregăteşte-te Grillo, astăzi pleci cu mine.»"

Prietenii lui Grillo încercară să-l convingă că se neliniştеşte degeaba. Toată lumea visează lucruri ciudate din când în când, îi spuseră ei. Câte unii îi povestiră chiar unele vise care nu se realizaseră niciodată. Dar Grillo se depărtă scuturându-şi capul. Era frumos şi cald. Câmpul avea nevoie să te ocupi de el, dar Grillo îşi spuse că putea să-i aducă ghinion dacă ar lucra în acea zi; decise să-şi petreacă după-amiaza mai curând în liniştе pe vechiul său scaun rezemat de faţada căsuţei sale. Acolo îl găsiră la apusul soarelui mort din cauza unei crize cardiace.

TRIUNGHIUL MORŢII

UIMITOARE ANOMALII MAGNETICE ÎN DEPLASARE CĂTRE SULINA

Deşi nu sunt tot atât de renumite ca şi „Triunghiul Bermudelor", există totuşi locuri înzestrate cu proprietăţi cu totul neobişnuite chiar şi în alte părţi ale globului.

ZONA ESTE CUNOSCUTĂ ÎNCĂ DIN SECOLELE XIII-XVI

Poate puţini au auzit despre acest triunghi ,supranumit al „morţii", care „călătoreşte" prin apele Mării Negre. Primele relatări despre această stranie zonă au fost făcute de turci cam prin secolele XV şi XVI, ei au denumit-o „Vârtejul Morţii". Nenumărate asemenea povestiri relatau despre dispariţii surprinzătoare în ape relativ liniştite şi în plină zi!

Surprinzătoare sunt şi unele povestiri ruseşti din secolele XIII şi XIV care relatează despre un „vârtej alb" care târa la fundul mării păsări, corăbii şi chiar mici insule! Toate aceste relatări sunt făcute de oameni care au fost de faţă şi au scăpat cu greu din aceste vârtejuri.

ZONA ESTE MOBILĂ

Studiind mai atent această formă (relativ triunghiulară), cercetătorii au ajuns la concluzia că este vorba despre o suprafaţă de aproximativ 8-10 km în care se manifestă o formă stranie de magnetism, mult modificat faţă de cel detectat ca fiind „normal". Această anomalie magnetică se deplasează lent prin zona Mării Negre şi, la ora actuală, conform cercetărilor lor, zona se deplasează spre litoralul românesc, mai precis spre Sulina.

DIVERSE DISPARIŢII

Date mai complete asupra altor dispariţii misterioase s-au evidenţiat după dezmembrarea fostei Uniuni Sovietice, deoarece abia atunci unele secrete straşnic păzite au ieşit la lumină. Astfel, din dosarele ultra-secrete ale armatei roşii aflăm despre dispariţia la 31 mai 1944 a crucişătorului Tiolkovsloi, la sud de Crimeea (la 70 km în larg), în plină zi. Cu toate că vremea era excelentă, căpitanul unei nave vecine povesteşte că respectivul crucişător a fost învăluit deodată de o ceaţă neagră cu sclipiri verzi, după care... a dispărut pur şi simplu de pe ecranele radar. La numai două luni după aceasta, o altă dispariţie, oarecum similară celei celebre din Triunghiul Bermudelor: cinci avioane militare plecate în recunoaştere au intrat în ceaţa neagră cu sclipiri verzi, au dispărut de pe ecranele radar cu care erau urmărite şi nu s-au mai întors niciodată.

Pe 5 decembrie 1945 5 bombardiere americane de tip Grumnan TBM-3 Avenger, dispăreau în întunericul Triunghiului Bermudelor. Un lucru foarte straniu, însă deosebit de discutat la vremea aceea, a fost dispariţia a 5 bombardiere ruseşti, ***în aceeaşi zi*** în interiorul Triunghiului Morţii de lângă Crimeea (la numai 70 km de ţărm).

Expediţia de cercetare sovietică ce a fost dezlănţuită după anunţul oficial al dispariţiei bombardierelor nu a reuşit să găsească nici o urmă. Unele surse spun că ultimele transmisiuni ale aparatelor în zbor au relatat despre o ceaţă deasă din care avioanele nu reuşeau să iasă... exact ca şi în relatările avioanelor americane din Triunghiul Bermudelor. Fiind pe timp de pace, la ora aceea nu exista nici o baza duşmană prin apropiere, de aceea ofiţerii ruşi au crezut că este vorba despre un accident, dar de pe urma lui ar fi trebuit să mai rămână măcar nişte urme fizice.

O altă dispariţie misterioasă s-a petrecut mult mai recent, în 1990, când un mic aparat de zbor grecesc dispărea la numai 30-40 km de ţărmul românesc.

ZONA ESTE CUNOSCUTĂ DE PESCARI

Interesant de semnalat este faptul că pescarii români şi bulgari din zona de coastă ocoleau de multă vreme acea regiune, deoarece existau diferite legende şi superstiţii că acolo este o „apă blestemată".

Presa grecească din Atena atrăgea atenţia că, fiind un avion particular, pilotul nu cunoştea „traseul de ocolire" care era semnalat avioanelor „oficiale", dar sublinia că este necesar ca oficialităţile române să precizeze clar care sunt coordonatele acestei forme, pentru a evita alte dispariţii tragice.

Totuşi frecvenţa lor este mică, aceasta mai ales datorită faptului că este o zonă relativ puţin frecventată şi în general ocolită. Oficialii ruşi, însă, sunt de altă părere, ei susţin că aceste anomalii magnetice au o frecvenţă îngrijorătoare (una la două zile). Şi aici se emite ipoteza că aceste anomalii ar putea fi porţi către lumi paralele, care se deschid doar în anumite momente.

Una din cele mai surprinzătoare dispariţii este cea petrecută cu câţiva ani în urmă (în 1991) a 80 de oameni care lucrau pe o platformă marină rusească de extracţie a petrolului. Platforma era legată prin staţie de baza de la ţărm, cu care era stabilit un protocol de comunicare zilnic. Intr-o zi, fără nici un SOS, platforma a rămas mută la toate încercările de stabilire a contactului.

După câteva ore, baza a alertat poliţia de coastă, o escadrilă militară a făcut o recunoaştere şi platforma a fost descoperită şi recuperată la 50 de km mai departe decât locul iniţial de amplasare, plutind în derivă, fără nici o urmă de viaţă la bord şi fără nici un indiciu care să lămurească misterul dispariţiei echipei tehnice.

Platforma arăta de parcă cei 80 de oameni o părăsiseră în grabă, fără să-şi ia nici un fel de bagaje, haine sau lucruri intime, fără să strângă sau să facă curat, de exemplu, pe mesele unde mâncau!...

La ora actuală, armata ucraineană studiază cu mare atenţie această falie magnetică ce se deplasează lent, din zona lor, către apele teritoriale româneşti... Atunci, studierea ei şi responsabilităţile ce decurg din aceste studii vor reveni oficialităţilor româneşti...

Zoltan Marosy

Războiul psihic - o realitate cutremurătoare

În continuarea grupajului despre războiul psihic, pe care vi l-am prezentat în ultimele numere din Revista Misterelor, vom trece în revistă un aspect mai puţin cunoscut şi anume:

FOLOSIREA DELFINILOR ÎN EXPERIENŢE CE ŢIN DE PARAPSIHOLOGIE.

Puţini sunt cei care ştiu că la 45 km nord-est de oraşul port Sulina, un străvechi pământ românesc este încă sub ocupaţie ucraineană. Este vorba despre Insula Şerpilor, singura insulă din Marea Neagră. Această insulă are doar 17 hectare, însă ea prezintă o importanţă cu totul deosebită. Fiind ocupată în seara zilei de 28 august 1944 de către armata Uniunii Sovietice, ea a fost transformată în scurt timp într-o redutabilă bază militară.

Războiul rece dus de URSS a cunoscut multe experienţe odioase în ceea ce priveşte folosirea armelor parapsihologice în scopuri militare. În ceea ce priveşte Insula Şerpilor, la această bază sovieticii au început să facă experienţe cu delfini. Totul a început în februarie 1966, când inteligentele mamifere supuse KGB-ului învăţând să depisteze aparate în larg, submarine, torpile şi chiar vestigii arheologice scufundate!

Delfinilor li s-au implantat electrozi speciali în creier, au fost ţinuţi în apă infestată cu bacterii şi alte substanţe nocive, în ape cu ţiţei, s-au făcut teste asupra reacţiilor lor în apă cu concentraţie foarte mare de sulf. (Se ştie faptul că Marea Neagră are sub stratul de 10-15 m de apă „normală" un strat cu concentraţie foarte mare de sulf.)

Mii de delfini au murit în testele ce aveau în vedere testarea rezistenţei lor la radiaţii!

Deoarece creierul delfinului seamănă într-o oarecare măsură cu cel al omului, s-au făcut asupra acestor mamifere teste de sugestie telepatică şi subordonare la voinţa unei persoane cu înzestrări puternice.

Tot în creierul delfinilor au fost implantate dispozitive capabile să neutralizeze şi să ecraneze radarele amplasate pe nave sau în porturi. Există

(continuare în pagina 21)

TEST: Aveţi capacităţi de clarviziune?

Iată un mic test menit să ne pună în evidenţă capacitatea de clarviziune:
Răspundeţi la cele 30 de întrebări care urmează.
Fiecărui răspuns îi corespunde un cod, spre exemplu H11 sau 3/7.
După acest cod veţi marca un punct în tabelul de mai jos.

	1	2	3	4	A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	
1																															1
2																															2
3																															3
4																															4
5																															5
6																															6
7																															7
8																															8
9																															9
10																															10
11																															11
12																															12
13																															13
14																															14

Întrebări de control

aptitudinea de a percepe | *telepatie* | *clarviziune* | *sensibilitate*

Litera sau prima cifră a codului indică situarea pe orizontală a punctului iar a doua cifră - poziţia pe verticală. După ce veţi marca cele 30 de puncte corespunzătoare ale răspunsurilor la cele 30 de întrebări, unindu-le, veţi obţine o curbă.

1. Beneficiaţi de un „ceas interior" care vă ajută să vă treziţi exact cu câteva minute înainte de ora la care v-aţi propus să vă treziţi?
Da - S8
Nu - S2
Uneori - S10

2. Expresia unui chip vă furnizează uneori mai multe informaţii despre persoana respectivă decât o discuţie cu această persoană?
Da - C7
Este posibil, uneori - C4
Nu, foarte rar - C14

3. Vă place să vă ilustraţi spusele prin exemple sugestive?
Deseori - J14
Rareori - J3

4. Credeţi că arborii au suflet?
Da - Z1
Nu - Z9

5. Vă lăsaţi condus de sentimente?
Da, aproape întotdeauna - 1/1
Uneori - 1/7
Aproape niciodată - 1/12

6. Aveţi deseori nostalgia copilăriei sau a clipelor frumoase din viaţă?
Da, adesea - W4
Câteodată - W1
Nu - W12

7. Aveţi o bună memorie a persoanelor cu care intraţi în contact?
Da - F10
Nu - F1

8. Sunteţi superstiţios?
Da - 4/1
Nu - 4/12
Puţin - 4/4

9. Puteţi rămâne timp îndelungat fără ceas?
Da - P11
Poate în timpul vacanţei - P14
Nu - P3

10. Vi se întâmplă să visaţi că zburaţi?
Da - M14
Nu - M5

11. Exprimaţi deseori idei la care interlocutorul dvs. tocmai se gândea în acel moment?
Da, deseori - E9
Nu, rareori - E2

12. Înţelegeţi limbajul animalelor?
Da - V5
Nu - V12
Uneori - V3

13. Puteţi afirma că aveţi un simţ intens al naturii?
Da - K1
Nu - K9

14. Vă amintiţi mirosuri din copilărie?
Da - H12
Nu - H4

15. Sunteţi mulţumit de dvs. înşivă?
Da - Y2
Nu - Y12
Nu ştiu - Y7

16. Acţionaţi deseori în mod impulsiv?
Da, deseori - 2/2
Nu, rareori - 2/11
Uneori - 2/5

17. Sunteţi un visător cu ochi deschişi?
Da - A5
Nu - A13
Ocazional - A2

18. Recunoaşteţi uneori că ar fi fost mai bine să vă încredeţi în intuiţiile dvs.?
Nu, niciodată - L1
Uneori - L7
Deseori - L12

19. Preferaţi să dansaţi pe muzică disco în loc de muzică clasică?
Da - T14
Nu - T7
Nu ştiu - T4

20 Evitaţi să vă asumaţi un risc?
Da - N4
Nu - N13
21. Vă plac ghicitorile simple?
Da - Q13
Nu - Q10
22. Cum apreciaţi relaţia cu iubitul/iubita dvs.?
Fericită - X3
Nefericită - X11
Ambiguă - X8
23. Sunteţi rănit de un refuz?
Da - D3
Nu îmi pot imagina aşa ceva - D10
Nu - D8
24. Prietenii dvs. primesc călduros propunerile pe care le faceţi pentru petrecerea week-end-ului?
În general, da - G11
De obicei, nu - G5
25. Prietenul dvs. pretinde că locuinţa sa este bântuită. Îl credeţi?
Da - R1
Depinde - R9
Nu - R14
26. Sunteţi foarte impresionat de filme de groază?
Da - 3/3
Nu - 3/11
27. Ţineţi cont de visele dvs.?
Da, de cele mai multe ori - U2
Depinde - U6
Nu, la drept vorbind - U13
28. Vă găsiţi deseori în postura în care vi se pare că trăiţi situaţii pe care le-aţi mai trăit cândva?
Da, deseori - O6
Nu, rareori - O12
Nu, niciodată - O3
29. Să presupunem că trebuie neapărat să contactaţi pe cineva prin telefon, dar nu aveţi posibilitatea. Încercaţi atunci conştient să îl determinaţi telepatic să vă caute?
Da - I13
Nu - I2
30. Puteţi afirma că posedaţi un excelent simţ al justiţiei?
Da - B6
Nu mai mult decât alţii - B1
Nu- B14

Rezolvarea testului:

Exerciţiul principal rezidă în interpretarea devierilor de la traseul ideal al curbei care se prezintă astfel:

Trebuie să transpunem această curbă ideală în tabelul folosit de dvs. Cu cât curba personală se apropie de curba ideală sau o atinge chiar, cu atât este mai mare predispoziţia către şi chiar capacitatea dvs. de percepţie extrasenzorială.

Aceasta nu oferă totuşi date despre fiabilitatea sau calitatea predilecţiei. Este vorba doar de capacitatea potenţială de clarvedere.

Evident, cu cât aveţi o capacitate potenţială de clarviziune mai mare, cu atât va fi mai uşoară trezirea şi amplificarea acesteia. Punctele forte ale aptitudinilor dvs. sunt de asemenea lizibile în acest grafic. Astfel, diferitele sectoare ale graficului cu atribuţii specifice, reprezentate alăturat:

Semnificaţia presentimentului, telepatiei şi clarvederii a fost deja indicată - în prezentare. Prin „sensibilitate" se înţelege pur şi simplu capacitatea de a recepţiona semnale extrasenzoriale. Banda îngustă KL (întrebări de control) în mijlocul graficului vă va confirma că nu aţi exagerat în aprecierea capacităţilor dvs. personale, căci în acest loc nivelul curbei ar trebui să corespundă cu cel de la începutul şi sfârşitul acesteia. Pe de altă parte, nivele curbei din punctele K şi Z, precum şi cele din punctele L şi 1 trebuie să fie identice. Dacă aceste nivele nu corespund, va trebui să refaceţi testul ulterior, fără a vă mai supraevalua.

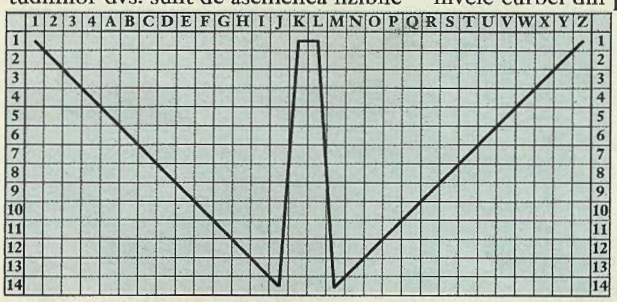

Emanuela Munteanu

ASTROGRAMA

NUME:_____
PRENUME:_____
ADRESA (inclusiv oraş şi cod):
_____
_____
_____
_____
_____

Doresc să primesc fişa personală de comandă pentru astrogramă, inclusiv lista detaliată a preţurilor.

Semnătura:

Astrologie

Puteţi primi o caracterizare astrogică completă, pornind de la datele dvs. personale, între 15 şi 100 pagini!

Cabinetul nostru de astrologie vă oferă consultaţii în următoarele domenii distincte:

Cunoaşterea personală:
- cele mai intime resorturi ale personalităţii, precum şi indicaţii despre ce trebuie să realizaţi pentru evoluţia dvs.

Cunoaşterea configuraţiei astrale exacte pentru o zi din viitor:
- influenţe şi predispoziţii pe care le puteţi manifesta într-o zi din viitor.
- informaţii care pot transforma o zi într-un moment important pentru care puteţi afla exact dacă astrele sunt favorabile sau nu.

Cunoaşterea relaţiilor cu o altă persoană:
- raporturile şi compatibilitatea astrologică cu partenerii dvs. de viaţă (cuplul conjugal, asociaţi, prieteni).
- avantajele şi dezavantajele din stabilirea unei anumite relaţii sociale, parteneriat de afaceri sau familie.
- puteţi afla şansele unei fericiri conjugale durabile, descoperind punctele tari şi slabe ale unei legături precum şi modalitatea de a transforma totul avantajos.

Completaţi chiar acum talonul de mai jos şi trimiteţi-l pe adresa: **C.P. 77, O.P.12 Bucureşti**, cu menţiunea pe plic ASTROLOGIE. În cel mai scurt timp veţi primi fişa personală de comandă din care veţi putea alege exact ce astrograme doriţi, precum şi lista de preţuri.

PARAPSIHOLOGIE

(continuare din pagina 19)

rapoarte făcute de armata turcă ce a sesizat aceste stranii anomalii pe ecranele radar manifestate în prezenţa unor delfini.

Odată cu dezmembrarea URSS, Insula Şerpilor a revenit Ucrainei şi se pare că experienţele de acest gen continuă, grupate sub programul „Delfinul", deşi în mod oficial se neagă aceasta.

La ora actuală, spionii-delfini sunt folosiţi în mod sigur ca santinele, ei semnalizând orice apropiere a unui obiect sau fiinţă ce intră în golfurile Blaklavskaia şi Donuzlavskaia. In acelaşi timp, operaţiunile militare ale României şi Turciei desfăşurate în apele Mării Negre sunt „vizionate" direct prin intermediul aparatelor amplasate pe delfini dresaţi.

Cu toate că s-au făcut plângeri oficiale asupra acestor abuzuri, Ucraina neagă orice amestec, spunând că ar putea fi aparate „uitate" de către ruşi.

Toate acestea fac parte din acţiunea mult mai amplă, planetară chiar, de folosire a parapsihologiei în aberante jocuri de interese militare şi politice. Mass-media şi omul de rând sunt constant dezinformaţi, prezentându-li-se parapsihologia ca fiind o ştiinţă abia născută, când de fapt rezultatele obţinute în experienţele acesteia sunt mult mai spectaculoase!...

Claudiu Trandafir

AYURVEDA - ŞTIINŢA VIEŢII

MISTERIOASA "ŞTIINŢĂ A GUSTURILOR" DIN AYURVEDA

Încă din cele mai vechi timpuri oamenii au căutat să descopere care este miracolul hrănirii şi de asemenea au vrut să ştie ce mister se ascunde în spatele preferinţelor naturale şi spontane pentru anumite alimente naturale şi mai ales pentru gustul lor natural. Astfel că, timp de câteva mii de ani, oamenii au experimentat şi au urmărit să descopere, cât mai precis cu putinţă, care sunt efectele gusturilor asupra propriei lor fiinţe.

Ei au observat că prin folosirea preponderentă a unui anumit gust, existent fie într-un fruct alume, fie în anumite legume sau cereale, fie în frunzele sau în florile anumitor plante medicinale, în fiinţa umană apar anumite modificări corespunzătoare acelui gust. Aceste modificări au putut fi înregistrate ca având loc nu numai la nivel fiziologic, ci de au putut fi conştientizate ca având loc şi la nivelul psihicului şi minţii fiinţei umane.

Aceste din urmă efecte pe care gusturile le produc asupra fiinţei noastre constituie un subiect deosebit de atrăgător şi roditoare, fascinant pentru cei care urmăresc să pătrundă misterele ştiinţei milenare a vieţii, AYURVEDA.

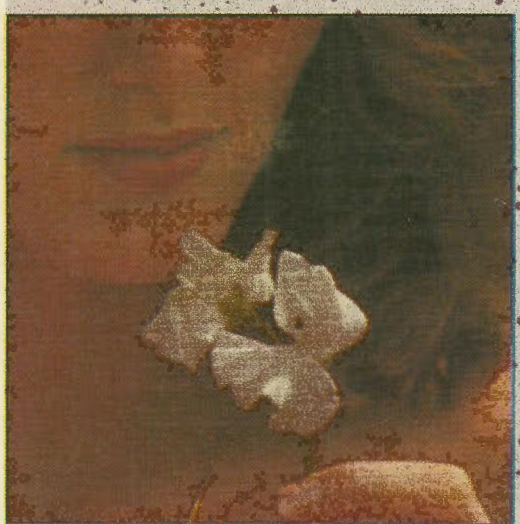

CUM NE PUTEM ÎMBUNĂTĂŢI STAREA PSIHICULUI ŞI A MINŢII CU AJUTORUL GUSTURILOR NATURALE CARE NE SUNT CELE MAI POTRIVITE

Aproape toate sistemele medicale tradiţionale cuprind informaţii care atestă preocuparea constantă pentru cunoaşterea efectelor fiziologice ale gusturilor. Însă, poate mai mult decât în oricare alte tradiţii, în AYURVEDA informaţiile referitoare la gusturi şi efectele lor sunt extrem de amănunţite, alcătuind astfel o veritabilă "ştiinţă a gusturilor", care nu se opreşte doar la precizarea efectelor fiziologice ale gusturilor, ci care prezintă în detaliu care sunt efectele, adeseori miraculoase, ale gusturilor asupra psihicului şi asupra minţii fiinţei umane. Tocmai de aceea ne-am propus ca în continuare să vă prezentăm pe scurt cum puteţi folosi în mod inteligent gusturile pentru a avea mai mereu stări binefăcătoare şi armonioase, care să ne facă să fim mai mereu veseli.

GUSTURILE PRINCIPALE

Observarea atentă a proprietăţilor şi efectelor pe care le au produsele naturale utilizate atât în alimentaţie, cât şi în terapia tradiţională, a condus la identificarea a şase gusturi principale, numite gusturi elementare, deoarece orice fel de gust natural (existent în natură) poate fi exprimat ca o combinaţie, în anumite proporţii, a unora dintre aceste şase gusturi principale. Aşa cum sunt prezentate în AYURVEDA, cele şase gusturi principale sunt în ordine, următoarele: gustul dulce, gustul sărat, gustul acru, gustul picant, gustul amar şi gustul astringent.

Gustul dulce pentru a depăşi greutăţile vieţii

Gustul dulce a fost cel mai căutat şi mai dorit de către oameni, în primul rând pentru valorile nutritive a alimentelor care prezintă acest gust. Ceea ce a fost şi încă este mai puţin cunoscut e faptul că gustul dulce, atunci când el este utilizat în mod adecvat în alimentaţie, are o mare putere binefăcătoare asupra psihicului şi asupra minţii.

Fiecare dintre noi am observat, poate de nenumărate ori, că în anumite momente de încordare, tensiune sau chiar în anumite chiar din zi în care ne simţim asaltaţi de probleme sau dificultăţi, simţim în mod spontan nevoia de a consuma ceva dulce. În cazul în care vom urma această necesitate naturală şi dacă vom gusta "ceva dulce" cu puţin înainte de a lua masa, vom constata că starea noastră interioară se va modifica în mod semnificativ în bine, astfel că noi vom deveni în scurt timp mai mulţumiţi de noi înşine şi de evenimente, de prietenii sau de colegii noştri. Iar prin farmec, noi vom deveni atunci mai relaxaţi, destinşi şi mult mai deschişi faţă de viaţă.

Toate aceste efecte binefăcătoare ale gustului dulce pot fi cu mult amplificate dacă noi vom căuta, pe cât posibil, să experimentăm un gust dulce cât mai natural. Gustul dulce natural îl vom putea găsi fie în fructele proaspete şi bine coapte din timpul primăverii, verii sau din timpul toamnei, fie în fructele dulci şi uscate pe care le putem procura cu uşurinţă mai ales iarna.

În timpul iernii, atunci când organismul nostru are cu precădere nevoie de gustul dulce, putem consuma cu încredere smochine, curmale, stafide, prune sau caise uscate. Dacă vom urmări să savurăm cu încântare aceste fructe dulci, vom putea constata, poate puţin uimiţi, la început, că ele ne conferă o stare de calm şi siguranţă.

Totodată, se va trezi atunci în noi, pe negândite, o stare plăcută de mulţumire şi satisfacţie, care va amplifica aproape imediat în fiinţa noastră dragostea de viaţă. Utilizat cu moderaţie într-o formă cât mai naturală, gustul dulce ne va face să fim mult mai îngăduitori şi iubitori cu ceilalţi.

Gustul sărat alungă tristeţea

Nu întotdeauna vom face apel la gustul dulce, deoarece în foarte multe alte situaţii noi putem să simţim în mod spontan nevoia de a consuma ceva sărat. Dincolo de necesităţile fiziologice pe care organismul nostru le impune atunci, preferinţa naturală pentru gustul sărat indică de asemenea o nevoie naturală de a trăi viaţa cu o mai mare intensitate, o nevoie de a fi mai energici şi întreprinzători.

Ea poate să apară spontan, atunci când noi ne simţim trişti, deprimaţi sau dezamăgiţi, caz în care este indicat să consumăm, spre exemplu, o mâncare moderat sărată, bine pregătită. Astfel că, dacă vom folosi în momentul potrivit şi cu măsură gustul sărat, vom putea beneficia de un aport substanţial de forţă interioară, de energie şi chiar vom putea să constatăm cum în noi se naşte un sentiment puternic de participare activă, vie şi dinamică în fiecare eveniment cu care ne confruntăm.

Vom constata atunci că în noi se trezeşte sentimentul că viaţa are o mai mare intensitate şi, în consecinţă, noi vom căuta să fim mult mai energici, participând cu însufleţire la toate lucrurile şi evenimentele care ne plac. Tot gustul sărat poate trezi în fiinţa noastră o vie şi intensă curiozitate faţă de lucrurile naturale şi faţă de frumuseţea vieţii.

Gustul acru pentru claritate mentală

Ce vom face însă în situaţia în care, fiind mai încă prinşi de lucru şi de nenumăratele cerinţe de zi cu zi, devenim la un moment dat împrăştiaţi şi confuzi sau constatăm că mintea ne este disipată şi împărţită în fel de fel de lucruri ce trebuie soluţionate. Chiar dacă situaţia pare adeseori dificilă şi neplăcută, totuşi ne rămâne în acest caz o posibilitate extrem de simplă şi la îndemână. Prin urmare, este indicat ca în această situaţie să facem apel la gustul acru.

Gustul acru, prezent în fructe cum ar fi spre exemplu lămâia sau în fructele de cătină albă, ne poate conferi cu rapiditate o stare de claritate a minţii, pe fondul căreia noi ne vom putea concentra cu mult mai multă uşurinţă asupra lucrurilor pe care le considerăm ca fiind cele mai importante.

Prin urmare, dacă noi vom folosi de fiecare dată, când cu adevărat avem nevoie, şi de asemenea în cantităţi moderate, adecvate necesităţilor, gustul acru existent în fructele naturale, vom putea constata după aceea că mintea noastră capătă o anumită uşurinţă pe care o putem conştientiza mai ales prin faptul că suntem mult mai atenţi şi mai precişi în ceea ce realizăm.

Gustul picant ne face mai dinamici

Cel mai mare dinamism şi cea mai mare căldură interioară ne este conferită însă de gustul picant. Prezent în majoritatea condimentelor (cum ar fi spre exemplu ghimbirul, piperul, muştarul, hreanul sau ardeiul iute), dar şi în anumite plante medicinale frecvent utilizate la noi în ţară (cum ar fi spre exemplu salvia, menta sau cimbrişorul), gustul picant are cel mai puternic efect încălzitor.

El încălzeşte mintea şi psihicul, astfel că dacă noi îl vom utiliza cu măsură, vom putea constata că gustul picant ne imprimă un puternic dinamism, o mare putere de mobilizare, ne dă forţă şi mai ales ne conferă o minunată stare de curaj. Folosit atât când trebuie şi de asemenea atunci cât trebuie, gustul picant îşi va putea face simţit efectul său puternic energizant şi impulsionant, el punând în valoare potenţialităţile noastre încă ascunse.

Prin urmare, atunci când noi ne confruntăm cu stări de lipsă de curaj, de teamă sau atunci când ne dăm seama că ne lipseşte entuziasmul şi efervescenţa creatoare sau chiar în situaţiile când constatăm că "ne este cam lene" ar fi foarte bine să facem apel la gustul picant, utilizând fie câte puţin din acele condimente pe care le simţim că ne sunt cele mai potrivite, fie gustând o cantitate egală cu aproximativ un vârf de cuţit de pulbere uscată, bine măcinată, dintr-o plantă medicinală care prezintă în mod predominant gustul picant.

Gustul amar trezeşte inspiraţia şi favorizează detaşarea

Există unele momente când fiecare dintre noi ajungem să ne dorim în mod natural şi din tot sufletul să ne desprindem de aspectele comune de fiecare zi şi să ieşim, măcar lăuntric, din ceea ce este cotidian. Fiecare ne dorim atunci să experimentăm o stare plină de cât mai multă limpezime, uşurinţă şi detaşare. Este posibil ca o astfel de stare să o putem obţine dacă vom urmări să descoperim în mod direct puterea miraculoasă ce se află în gustul care este cel mai puţin utilizat în prezent, şi anume gustul amar.

Prezent mai ales în plantele medicinale, cum ar fi spre exemplu coada şoricelului, sunătoarea, muşeţelul, cicoarea, păpădia, pelinul, sau ţintaura, gustul amar are o miraculoasă putere vindecătoare. Totodată gustul amar prezintă un puternic efect tonic atât asupra corpului fizic, cât şi asupra psihicului şi minţii. Astfel, gustul amar amplifică uşurinţa minţii şi creează premizele amplificării inteligenţei!

Cu ajutorul gustului amar noi putem trezi calităţile superioare ale minţii, în primul rând puterea de înţelegere superioară. Aşadar, de fiecare dată când urmărim să beneficiem de rezultatele pozitive care pot să apară în urma unei stări de inspiraţie genială, putem în prealabil să utilizăm o cantitate egală cu o linguriţă rasă de pulbere bine măcinată dintr-una din plantele enumerate, pentru ca astfel să creeăm premizele apariţiei unei asemenea stări.

Gustul astringent potrivit pentru interiorizare şi profunzime

Mai puţin cunoscut şi totodată mai puţin utilizat, cel de-al şaselea gust, gustul astringent, constituie şi el un mijloc extrem de simplu prin care putem avea acces la anumite stări pozitive ale psihicului şi ale minţii. Gustul astringent este prezent atât în plantele medicinale, cât şi în unele fructe. Regăsim gustul astringent în frunzele de zmeur, de fragă şi de mur, dar şi în fructe cum ar fi măceşele, porumbele şi rodiile.

Chiar dacă în prezent gustului astringent nu i se acordă importanţa cuvenită, este necesar să ştim că atunci când este utilizat în cantităţi moderate, el ne poate conferi capacitatea de a ne interioriza mult mai bine sau de a obţine o mai bună fermitate a minţii, dându-ne astfel posibilitatea să ne orientăm atenţia către aspectele cele mai profunde ce ţin de propria noastră fiinţă, contracarând astfel tendinţa comună de a ne risipi în nenumărate activităţi exterioare în care uităm aproape complet de noi înşine.

Astfel că, gustul astringent se opune împrăştierii sau exteriorizării exagerate cu care ne putem confrunta în unele cazuri. El ne conferă atunci atât răcoarea, cât şi stabilitatea minţii de care avem atâta nevoie în acele momente. Gustul astringent ne readuce aminte de noi înşine, atunci când, datorită activităţilor în care ne-am angrenat, uităm de propria noastră fiinţă.

Aurora Nicolae
&
Andrei Gămulea

Reîncarnarea - între mit şi realitate

(urmare din pagina 13)

Amintim aici celebrul caz al pacientei doctorului Brain Weiss, a cărui excelentă lucrare a apărut şi în limba română, cartea intitulându-se *„O mărturie despre reîncarnare"* (Colecţia Lotus - 1990). Aceasta se confrunta cu multe fobii, o teamă intensă de foc, de apă, de tatăl său, şi încă multe altele.

La şedinţele de hipnoză regresivă programate de Weiss, ordonându-i-se prin sugestie hipnotică să ajungă la cauza principală a existenţei fricii ei nejustificată de foc, firesc, fără nici un efort, pacienta a început să vorbească despre un alt timp, o altă epocă, o altă fiinţă, care era tot ea, dar cu alt corp, alt nume, etc. În acea încarnare ea, pe atunci încarnată în corp de bărbat, murise într-un incendiu... Teama de foc avea s-o urmeze multe existenţe de atunci în colo, până în prezent.

Şi astfel, treptat, prin aceste regresii temporale, cei doi au reuşit să descopere împreună adevăratele cauze ale fobiilor de care suferea pacienta respectivă, care, de altfel, a fost în acest fel complet vindecată de ele.

Astfel, putem spune că a început o nouă epocă chiar în psihiatrie, deoarece de la acest caz, doctorul în psihiatrie Braian Weiss a dus o veritabilă muncă de lămurire a lumii medicale occidentale despre realitatea reîncarnarii. El a căutat să pună la punct chiar o metodologie de lucru în cazuri similare pacientei sale, la care a demonstrat că toate fobiile şi angoasele ei s-au „topit" efectiv, rezolvându-se în totalitate, odată ce ea a reuşit să depisteze cauza acelei probleme şi s-o conştientizeze, acceptând-o, chiar dacă venea din altă existenţă.

În această situaţie realitatea reîncarnării este pusă în cu totul altă lumină, mult mai apropiată de omul modern, obişnuit cu modul ştiinţific de abordare, decât refuzul dogmatic al acceptării reîncarnării pe care l-a adoptat demult lumea creştină sau decât afirmarea fără nici o explicaţie pe care o oferă lumea orientală.

Însă ceea ce într-adevăr trebuie să reţinem, indiferent de convingerile religioase pe care le avem, este faptul că, în lungul şir al reîncarnărilor pe care le suferă spiritul până când atinge desăvârşirea, impacabilă, dincolo de toate condiţionările sau prejudecăţile fiecăruia, se manifestă eterna Lega a Cauzei şi Efectului, sau Legea Karma-ei cum o numesc asiaticii. Ea spune că orice cauză va genra întotdeauna un efect, ce va trebui suportat de fiinţa care a generat cauza. În acest fel tot ceea ce noi trăim este efectul unor cauze pe care tot noi le-am generat anterior, şi tot ceea ce noi începem să realizăm devine cauză, la rândul său, pentru noi efecte pe care va trebui să le suportăm acum sau în viitoarele încarnări.

Aceste adevăruri fundamentale sunt cunoscute de toate religiile.

Reîncarnarea în lumina religiilor lumii

În creştinism se spune foarte clar: *„Nu judeca, şi nu vei fi judecat"* sau *„Cine scoate sabia, de sabie va pieri"*, sau *„Cine seamănă vânt, culege furtună"*, ş.a.m.d.

În hinduism această realitate este surprinsă în aforisme ca: *„Abandonând primul corp, sufletul încarnat urmează Legea Karmei şi ajunge într-o lume astrală mai evoluată sau dimpotrivă* (rai sau iad, cum sunt cunoscute în Occident), *în funcţie de toate acţiunile sale. Astfel, obţinând drept răsplată un corp celest* (corespunzător unei lumi astrale superioare) *sau dimpotrivă un corp de suferinţă, născut din obiectul dorinţelor sale, el culege după aceea fructele saul altfel spus, consecinţele acţiunilor sale. Iar, când timpul renaşterii soseşte din nou, sufletul va fi inexorabil atras către o nouă viaţă... atunci timpul îl reuneşte cu toate activităţile alese drept lecţie în viaţa cea nouă, alese din cele acumulate drept efecte ale cauzelor manifestate de suflet în trecut."* (Devi-Bhagavata)

In buddhism se spune: *„Robiţi şi dedaţi numai satisfacerii plăcerilor corpului fizic, culegând numai o efemeră fericire, datorită legii implacabile a Karmei, oamenii suportă de nenumărate ori renaşterea şi moartea."* (Dhamapada)

In iudaism se spune: *„Pentru că am fost bun în altă viaţă anterioară, în această viaţă încă de când eram un copil ingenuu aveam o minte bună şi, în continuare, am putut să exist într-un corp pur."* (Înţelepciunea lui Solomon)

Şi aici, de asemenea, exemplele pot continua...

De aceea, cunoscând acum această lege a Karmei, putem alege transformarea completă a propriului nostru viitor. Pentru că daca trecutul deja este dat, fiind consumat ca devenire temporală, viitorul ni-l construim singuri, conform cu faptele, gândurile şi acţiunile realizate de acum. Fiecare este liber să decidă, alegând între bine şi rău, între lumină şi întuneric.

CONTINUARE DIN NR. 1

A consemnat Adina Secară

MISTERELE UNUI INTERVIU TRUNCHIAT ŞI CENZURAT

PARTEA A II-A

Acest articol, integrat în continuarea celui din numărul trecut al Revistei Misterelor, vine ca răspuns la acţiunea josnică de denigrare şi calomniere împotriva şcolii de YOGA fondată de profesorul YOGA Gregorian Bivolaru care este cunoscută sub numele de „Mişcarea pentru Integrare Spirituală în Absolut". Din şirul de articole pline de minciuni, pe care presa manipulată cu abilitate de către francmasonii de la noi din ţară le inserează aproape săptămânal, cu o perseverenţă demnă de o cauză mai bună, face parte şi articolul tendenţios care este semnat în „Jurnalul Naţional" de două „ziariste": Mira Bălan şi Adriana Oprea. Acestea, dorind chipurile să relateze adevărul despre M.I.S.A., după ce au solicitat şi au obţinut un interviu cu dl. Bivolaru, au publicat ulterior, în ziarul menţionat, răspunsurile trunchiate, cenzurate şi chiar modificate, urmărind astfel să distorsioneze imaginea acestei şcoli de YOGA. Am putut constata cu această ocazie câtă ură şi înverşunare total gratuită au manifestat cele două „ziariste", care nu au avut nici măcar elementarul bun simţ de a respecta adevărul redând corect cele consemnate în acel interviu.

Pentru că vrem ca adevărul să triumfe, continuăm în acest număr prezentarea interviului pe care au avut amabilitatea să ni-l pună la dispoziţie dl. profesor YOGA Gregorian Bivolaru şi dl. conferenţiar universitar dr. Zaharia Stoian, în vederea clarificării unor aspecte inventate cu nerusinare şi speculate cu multă abilitate de presa manipulată de la noi din ţară, cu privire la Mişcarea pentru Integrare Spirituală în Absolut.

Precizăm, pentru cei care nu ştiu, că această campanie furibundă de denigrare împotriva profesorului YOGA Gregorian Bivolaru şi a Mişcării pentru Integrare Spirituală în Absolut s-a declanşat după ce acesta a îndrăznit să publice o carte despre unelteriile criminale pe care le ţese secta satanică mondială care este FRANCMASONERIA. La scurt timp după ce Gregorian Bivolaru şi-a anunţat intenţia de a publica lucrarea „FRANCMASONERIA - MISTERELE DEZVĂLUITE ALE UNEI GIGANTICE CONSPIRAŢII SATANICE PLANETARE", la domiciliul acestuia s-a pătruns prin efracţie şi, după ce a fost tăiată ţeava de gaze, o mână criminală a turnat benzină peste cărţile pe care acesta le avea şi apoi a fost declanşată o explozie cumplită în urma căreia au fost distruse aproape toate bunurile pe care le avea şi au ars peste 3.000 de cărţi şi manuscrise rare. Asupra acestui episod „senzaţional" presa, manipulată din umbră de francmasoni, a păstrat şi păstrează o tăcere totală.

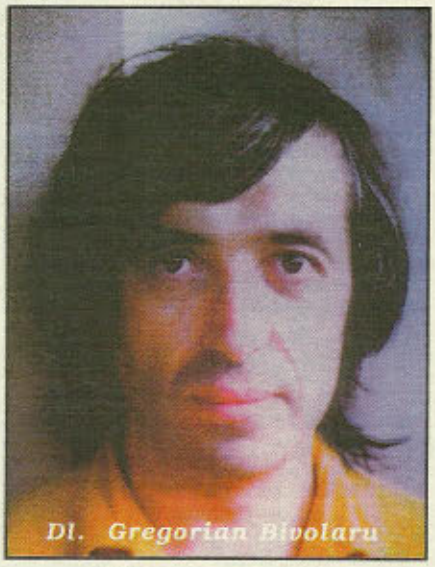

Biblioteca M.I.S.A.

R: - D-le Bivolaru, se mai vorbeşte prin multe publicaţii despre biblioteca publică din strada Sălaj. A cui este aceasta?

G. B.: - A mişcării noastre de YOGA (M.I.S.A.). Este o bibliotecă, gratuită deschisă pentru toţi cei care sunt dornici să aprofundeze domeniile conexe cu YOGA, spiritualitatea, religia, parapsihologia, fitoterapia, medicina Ayurveda, astrologia, misterele, arta, ştiinţele de frontieră etc.

R: - Din câte am observat noi este extraordinar de bine dotată.

G - Da. În direcţia aceasta aş putea să vă mărturisesc că am făcut mari eforturi ca ea să fie ceea ce este.

R: - Cum au fost obţinute toate aceste lucrări?

G.B.: - Au fost mulţi oameni din străinătate pe care i-am ajutat învăţându-i să se vindece de anumite boli folosind metode naturiste şi yoghine şi când în final ei au pus, plini de recunoştiinţă, problema ce pot să facă pentru noi, sugestia noastră a fost să ne ajute în primul rând cu donaţii de cărţi de specialitate.

R: - Ce ne puteţi spune despre editurile unde sunt tipărite cărţile dvs. Ale cui sunt?

G.B. - Acestea sunt fie edituri de stat, fie edituri particulare, dintre care unele aparţin unor persoane de la curs, care, pe măsură ce s-au dezvoltat spiritual, au ajuns la concluzia că este necesar să contribuie cu ceva la ridicarea nivelului spiritual al acestui popor. Astfel, unele dintre acestea au început să editeze cărţi legate de spiritualitate.

R: - Se zvoneşte că aveţi o tipografie a dvs.

G - Nu, eu nu am avut şi nici nu am tipografie. Aceasta este una dintre nenumăratele minciuni ce se spun despre mine. Există doar o mică tipografie a M.I.S.A. unde se tipăresc cursurile de YOGA şi atât.

Razia abuzivă a Poliţiei

R: - Pe 17 iulie 1996 ştiu că a fost o razie a Poliţiei, care a cercetat activitatea M.I.S.A.. S-a auzit că s-au descoperit nişte imobile despre care vecinii spun că ar fi fost închiriate sau cumpărate de dvs...

G.B. - Nu este nimic adevărat, aceasta este o altă minciună. De altfel, acest lucru poate fi dovedit oricând cu actele de proprietate ale persoanelor respective. Respectivele case nu sunt închiriate, sunt pur şi simplu case ale unor persoane din cadrul cursurilor de YOGA, care, de comun acord, au ajuns la concluzia că ar fi bine să pună câteva camere la dispoziţia celor care vin din ţară atunci când doresc să studieze realizând în cadrul bibliotecii o documentare de câteva zile. Nici una din aceste case nu îmi aparţin. De altfel şi Poliţia a putut constata acelaşi lucru. La noi unele adevăruri se escamotează cu abilitate, minciuna are tendinţa să fie promovată, zvonul este ridicat la rang de informaţie. S-au făcut cu privire la persoana mea afirmaţii care mai de care mai mai aberante. Deşi locuiesc în cartierul Ferentari, presa a ajuns să spună că am vile în fiecare oraş din ţară, că am cont în Elveţia, când eu niciodată nu am fost în Elveţia, că fabric parfumuri în laboratoare secrete pe care le vând la cursuri... S-a ajuns, de asemenea, să se spună că fac parte din secta AUM şi că sunt reprezentantul acestei secte în România. Aş putea spune că toată gama de minciuni cu putinţă au fost azvârlite asupra mea.

Postări YOGA realizate la Herculane

Participarea la cursurile de YOGA

R: — Cum sunt ajutaţi cei care fac parte din M.I.S.A., şi care au o situaţie financiară mai proastă?

G.B.: - Cei ce au o situaţie materială precară sunt acceptaţi gratuit la curs. Mai mult decât atât, în cadrul sistemului pe care l-am promovat când am fost preşedinte al M.I.S.A. şi care s-a păstrat şi după ce eu m-am retras, s-a structurat o manieră de ajutorare a familiilor în care, dacă în aceeaşi familie două persoane vin la curs, una plăteşte şi cealaltă vine gratuit. De asemeni, în foarte multe situaţii,

chiar facem unele acte de caritate, în sensul că, pentru cei care vin din ţară să studieze în cadrul bibliotecii, li se asigură o masă gratuită pe zi. De asemeni, locurile de cazare în unele case ale yoghinilor din zona bibliotecii, le sunt oferite tot gratuit.

Cea mai puternică şcoală de YOGA din România

R: -Câţi membri numără şcoala dvs. de YOGA?

G.B.: - Răspunsul este ceva mai nuanţat, pentru că, la ora actuală, sunt şi membri care au fiinţat în cadrul M.I.S.A. şi apoi mai târziu, la rândul lor, au creat diferite fundaţii şi şcoli autonome, care sunt la origine, inspirate de M.I.S.A. în sensul că aplică metodologia pe care au asimilat-o în cadrul acestei şcoli şi chiar merg pe o linie unitară a cursurilor. Adică ceea ce ei au învăţat în cadrul acestei şcoli şi au observat că este eficient şi că i-a ajutat, predau şi ei altora, în cadrul cursurilor lor, mai departe. Din acest punct de vedere se poate vorbi de o comunitate de aproximativ 35.000 de yoghini în întreaga ţară. La M.I.S.A., din câte mai ştiu, sunt cam în jur de 1.500 de cursanţi.

R: - 1.500 din 35.000?

G.B.: - 1.500 din cadrul M.I.S.A. Ceilalţi nu sunt în cadrul M.I.S.A., dar practică acelaşi sistem. Ei sunt în diferitele şcoli şi fundaţii ce sunt deschise în întreaga ţară, dar fără să depindă de M.I.S.A. Putem astfel să dăm un exemplu: dl. Eugen Mârtz, preşedintele Societăţii de YOGA şi Parapsihologie (SYP). Dumnealui şi-a structurat o şcoală, să zicem aşa, separată, care fiinţează într-un alt oraş, dar care merge pe linia structurilor care au fost expuse şi aplicate în şcoala noastră (M.I.S.A.), dar dumnealui la ora actuală este autonom. Şi astfel de fundaţii sunt mai multe; spre exemplu în Timişoara există o şcoală, alta în Sibiu etc., dar toate împreună pot fi considerate ca fiind înrudite prin învăţătura YOGA care le este comună.

R: - În 1990 câţi membri aveaţi?

G.B. - La începutul anului 1990 erau aproximativ 100 de persoane, care de fapt practicaseră cu mine YOGA în secret încă de pe vremea lui Ceauşescu. Abia după revoluţie YOGA a intrat din nou într-un cadru legal.

R: - Deci acum la noi în ţară sunt 1.500 de membri ai M.I.S.A. care sunt plătitori?

G.B.: - Da, ei sunt aşa cum v-am spus membri în cadrul M.I.S.A., organizaţia care ţine cursurile în Bucureşti. Cei din alte oraşe sunt grupaţi, în general, în alte organizaţii.

R: - Întreb pentru că am observat că biblioteca M.I.S.A. este foarte bine dotată. La 1.500 de membri taxa fiind destul de mică, iar chiriile sălilor de curs şi celelalte cheltuieli fiind considerabile, mă întreb cum s-a putut realiza aşa ceva?

G.B.: - Explicaţia este simplă. Noi nu aveam interes să deschidem zeci de biblioteci în ţară, fărâmiţate şi dotate modest, şi atunci,

(continuare în pagina 26)

MINCIUNI SFRUNTATE LANSATE CU URĂ, ÎN CADRUL CAMPANIEI ANTI-YOGA

ACEASTA ESTE ULTIMA PARTE A ARTICOLULUI REDACTAT DE COLEGA NOASTRĂ OLTEA MUTULESCU, CE PREZINTĂ PENTRU DUMNEAVOASTRĂ UNA DIN MOSTRELE APARŢINÂND CAMPANIEI DE CALOMNIERE ŞI DENIGRARE DEZLĂNŢUITĂ DE MASS-MEDIA ŞI ÎN SPECIAL DE ANUMITE ZIARE ÎMPOTRIVA ŞCOLII DE YOGA CONDUSE DE DOMNUL PROFESOR GREGORIAN BIVOLARU, ADĂUGÂND COMENTARIILE LĂMURITOARE LA MINCIUNILE ABERANTE INVENTATE DE RESPECTIVII ZIARIŞTI.

După câte susţin reporterii de la săptămânalul **„Zeghea"** (supliment al ziarului **„Ziua"**), cei înscrişi la cursurile de YOGA în cadrul M.I.S.A. se comportă ca nişte oameni depersonalizaţi, fanatizaţi: *„Ritualul de ofrandă are regulile sale precise, tinerii fiind nevoiţi să îngenuncheze şi să se ploconească în faţa lui Grieg pentru a-i câştiga bunăvoinţa. În lipsa altarului, bunurile sunt depuse cu umilinţă la picioarele „maestrului", de unde ajung în „grădina lui Dumnezeu" din camera sa, transformată astfel într-un adevărat bazar. De aici, aţi ghicit, banii şi obiectele ajung în locuri ştiute numai de Grieg. Bivolaru merge până acolo încât le pretinde carnete de proprietate şi taxe de vacanţă care se ridică la sume de zeci de milioane de lei."*

Asemenea afirmaţii nu sunt susţinute cu declaraţii concrete pe care cei în cauză să şi le asume dezvăluindu-şi numele şi indicând precis pe cine anume au văzut procedând astfel, ce obiect a fost „dăruit" şi în ce „împrejurare".

Aida Călin, studentă în anul II la Facultatea de Relaţii Publice este de părere că ritualul descris de semnatarii articolului reprezintă doar rodul imaginaţiei acestor jurnalişti care nu-şi merită numele. *„Atât eu, cât şi mulţi colegi de curs am avut deseori ocazia să fim în preajma profesorului Bivolaru. În momente în care se află multă lume de faţă, oameni care vin să-l caute fie pentru a cere un sfat legat de practica spirituală ori de viaţa cotidiană, fie pentru a primi un tratament şi a-şi rezolva o problemă de sănătate, niciodată nu am văzut aşa ceva, niciodată nu a existat vreo discuţie despre bani sau alte valori pe care profesorul Bivolaru să le pretindă de la cursanţii YOGA."*

La rândul său, Nicolae Catrina, preşedinte al M.I.S.A., precizează: *„Profesorul nostru, Gregorian Bivolaru, nu a pretins nimănui să se despartă de bunurile personale, să-şi părăsească familia, casa ori locul de muncă aşa cum îl acuză unele ziare. De altfel, sunt numeroase situaţiile în care la curs se înscriu atât părinţii, cât şi copii lor, iar viaţa unei astfel de familii devine mult mai armonioasă decât înainte. Pentru a se lămuri, îi invităm pe ziariştii dornici să cunoască adevărul să discute cu aceşti oameni„ să se convingă de faptul că au devenit mai afectuoşi, mai toleranţi unii cu alţii, mai împliniţi sufleteşte. Să înţeleagă că YOGA i-a apropiat pe aceşti oameni şi nu le-a destrămat familiile. Deoarece oricine pricepe corect şi aplică plin de perseverenţă principiile YOGA pe baza cărora sunt structurate cursurile, începe să fie mai atent cu semenii săi, mai deschis, mai puţin expus tensiunilor şi conflictelor cu cei din jur. În plus, afirmaţia că profesorul Bivolaru colectează de la cursanţi carnete de proprietate şi sume de zeci de milioane de lei este de-a dreptul ridicolă. Taxa lunară este de 7000 de lei pentru studenţi şi de 7500 pentru salariaţi în condiţiile în care acet preţ nu-ţi mai permite să cumperi un kilogram de brânză, iar un curs de karate, spre exemplu, se plăteşte în Romania cu 40.000 - 50.000 de lei. În această taxă lunară a noastră intră şi chiria sălilor de sport şi tipărirea cursurilor teoretice pe care yoghinii le primesc săptămânal. De asemenea, taxa de participare la tabăra yoghină de la Costineşti abia a acoperit chiria destul de piperată a Teatrului de Vară unde se desfăşoară conferinţele şi publicarea unor broşuri cu tematică spirituală care s-au distribuit gratuit participanţilor. Nu trebuie un raţionament prea complicat pentru a ajunge la concluzia că aceste cursuri de YOGA nu reprezintă o afacere şi că singurul scop este trezirea spirituală a celor care doresc să se apropie de Divin."*

„Escrocul batjocoreşte religia ortodoxă, răspândind cărţi în care se afirmă că religia creştină ar fi un Antichrist", susţin mai departe reporterii de la **„Zeghea"**.

Ce titluri au cărţile despre care se povesteşte şi cum anume le răspândeşte profesorul Bivolaru? De ce nu se oferă citatul exact şi numărul paginii la care s-ar găsi o asemenea aserţiune? Acestea rămân întrebări de bun simţ, fără răspuns în articolul pomenit. În schimb, autorii susţin că profesorul Bivolaru îşi învaţă discipolii că mijlocul de a ajunge la Dumnezeu nu mai este ruga către Iisus, *„ci către el, Grieg, cel care pozează în mare maestru spiritual şi îşi prosteşte turma că orice rugă se face prin el,puntea de legătură dintre adepţi şi Dumnezeu"*.

Instructorul de YOGA Camelia Chişcă, studentă în anul trei la Facultatea de Drept din Bucureşti, precizează: *„Nici o carte semnată de profesorul Bivolaru nu cuprinde o asemenea afirmaţie aberantă (citez din articolul publicat în „Zeghea": „În fapt, creştinismul nu are nimic de a face cu Chsristos, el este un fel de Antichrist, aşa cum budismul este un fel de Antibuddha"). Dimpotrivă, în multe publicaţii ale sale şi în cadrul conferinţelor în care comentează pasaje din „Evangheliі", domnul profesor arată care este esenţa mesajului christic şi explică pe înţelesul nostru parabolele lui Iisus"*.

Iată şi mărturia lui Gâţeiu Maria, anul trei de YOGA, Braşov: *„YOGA nu m-a îndepărtat de creştinism, de calea de a ajunge la Dumnezeu, la mântuire, deschisă de Iisus. YOGA chiar m-a ajutat să mă apropii de Iisus„ de Fecioara Maria„ pentru că înainte eu nu prea simţeam nevoia să mă rog la Iisus„ la Fecioara Maria, mă gândeam şi mă rugam doar la Dumnezeu când îmi era foarte greu (câteodată). Aş fi vrut să mă rog şi la Iisus, dar nu înţelegeam mare lucru. Ştiam eu cine este, dar cam atât. În timp, de când practic YOGA, m-am apropiat de cuvintele lui Iisus şi am căutat să le reţin şi să mi le reamintesc când este necesar.*

Acum pot să spun că sunt o mai bună creştină decât înainte, pentru că cel puţin urmăresc să-i iubesc cu adevărat pe oameni. Iar creştinismul este,

(continuare în pagina 26)

MISTERELE UNUI INTERVIU TRUNCHIAT ŞI CENZURAT

(urmare din pagina 25)

dacă cineva dintre cursanţi, chiar dacă nu aparţine de M.I.S.A. ca structură organizatorică, vrea să facă o donaţie, o face la Biblioteca M.I.S.A., pentru că de acolo pot fi luate cărţi şi pot fi realizate documentări de către toţi cei care practică YOGA în România. Şi atunci toate aceste donaţii sunt, aşa cum este firesc, orientate către aici.

R: - Deci totul s-a făcut numai din donaţii benevole.

G.B.: - Donaţii plus achiziţii. Doar cam 80% sunt donaţii. Au fost foarte mulţi oameni inimoşi atât de aici, cât şi din străinătate care, mai ales în '90, au trimis pentru M.I.S.A., în ţară, sute de cărţi. Au venit maşini, colete cu asemenea ajutoare. Multe le-am solicitat noi în cadrul programelor internaţionale de ajutorare a României de după Revoluţie...

R: - Aveaţi relaţii?

G.B.: - Am făcut apel prin diferite publicaţii, trimiţând scrisori şi ştiţi că atunci a fost acea efuziune internaţională şi în acea perioadă noi am primit multe răspunsuri favorabile care s-au materializat în donaţii. Ne-au fost dăruite chiar abonamente gratuite la publicaţii, abonamente care se păstrează chiar şi acum. Diferite edituri de cărţi ne-au trimis cărţi pe care ei le aveau în stoc şi nu le vânduseră. De asemeni, au fost şi persoane particulare care au trimis cărţi.

R: - Dar computerele, aparatura?

G.B.: - Mare parte sunt donaţii de la diferite persoane din Occident care ne-au trimis fie computere, fie imprimante (care acolo ştim că nu reprezintă ceva extraordinar de scump) şi care de asemenea au contribuit la structurarea acestei dotări, la ora actuală foarte bună, a bibliotecii. Au fost situaţii în care unele dintre aceste persoane care s-au vindecat de boli foarte grave urmând cu asiduitate reţetele naturiste puse la dispoiţie de noi în mod gratuit, atunci când s-au vindecat, în semn de recunoştinţă, au trimis fie o maşină, fie chiar tipografia pe care M.I.S.A. o are şi care, de exemplu, este donaţie din Danemarca.

(va urma)

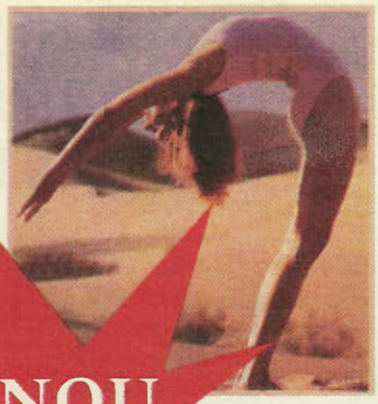

NOU

YOGA

PE ÎNŢELESUL TUTUROR

S-au redeschis cursurile de YOGA pentru începători şi avansaţi, conduse de instructori cu experienţă.

Prin YOGA puteţi redobândi:

o sănătate de excepţie
eliminarea stress-ului
controlul deplin asupra corpului fizic
rafinarea percepţiilor extrasenzoriale
acces la rezervele imense de putere ale subconştientului
dinamizarea inteligenţei şi memoriei
adaptabilitate mărită la condiţiile de mediu
fericire
spiritualizarea fiinţei pe toate planurile.

În Bucureşti cursurile se desfăşoară în fiecare duminică între orele 14-17 la sala de lupte a Clubului Steaua, Calea Plevnei, sector 1.

Pentru provincie vă puteţi interesa la telefon 01-4205299 sau 01-6233038.

MINCIUNI SFRUNTATE LANSATE CU URĂ, ÎN CADRUL CAMPANIEI ANTI-YOGA

(urmare din pagina 25)

mai întâi de toate, calea iubirii. Dacă nu aş fi ajuns la YOGA, nu cred că aş fi urmat cu adevărat învăţăturile lui Iisus, pentru că nu puteam să înţeleg despre ce este vorba şi cum pot eu să trăiesc aşa cum se spunea la biserică. Acum am înţeles ce ne învaţă Iisus şi deci sunt o mai bună creştină."

Membrii M.I.S.A. la Costineşti 1996

Şi Lucian Poenaru, cursant în anul II, povesteşte: *„YOGA nu m-a îndepărtat deloc de religia creştină. Dimpotrivă, pot afirma cu toată sinceritatea că practica YOGA m-a apropiat mai mult de adevăratul sens al religiei, al credinţei religioase. În cazul meu, fiind creştin ortodox, această credinţă se îndreaptă, bineînţeles, către Iisus Christos. Din noiembrie 1993 am început să frecventez cursurile şi conferinţele desfăşurate sub conducerea domnului profesor Gregorian Bivolaru. Într-adevăr, nu după mult timp de la această dată, am sesizat că ceva s-a modificat în ceea ce simţeam referitor la acest subiect: credinţa în Iisus Christos. Înainte puteam spune:* ***„Da, eu cred în existenţa lui Dumnezeu şi cred că un Iisus Christos a păşit pe acest pământ şi a făcut câte se spune că a făcut."*** *Era o simplă afirmaţie, un simplu gând, cuvânt, o simplă acceptare.*

Nu vreau să fac afirmaţii pretenţioase şi de aceea mă limitez la a spune doar că, în prezent, la această credinţă în Iisus participă întreaga mea fiinţă. Nu mai este doar un simplu gând, printre atâtea altele, o simplă acceptare a ceea ce spun alţii sau a ceea ce am citit despre o fiinţă care s-a numit Iisus. Adevărul este că e dificil de exprimat în cuvinte acest sentiment."

Şi tot acelaşi cursant YOGA continuă: *„Este absolut falsă afirmaţia care susţine că cei care frecventează cursurile de YOGA se rup de credinţa creştină. Aş aduce numai argumentul că la conferinţele de YOGA (care de obicei includ şi vizionarea unui film) au fost prezentate multe filme cu tematică religioasă. În preajma sărbătorilor de Paşti, când s-a anunţat că se va putea revedea filmul „Iisus din Nazareth" al lui Franco Zefirelli, sala de conferinţe a fost arhiplină.*

La sărbătorile creştine, yoghinii vin la cursurile domnului profesor Gregorian Bivolaru, se întâlnesc şi se bucură de aceste momente deosebite într-un mod cu totul diferit de „creştinii" care îi folosesc aceste ocazii drept nişte motive pentru a

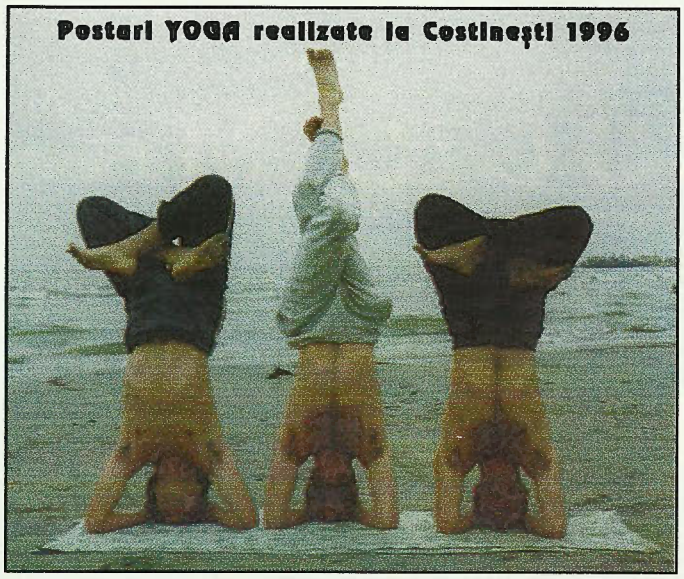
Posturi YOGA realizate la Costineşti 1996

mânca peste măsură şi a se îmbăta sau de a discuta aceleaşi probleme mărunte, meschine, care mănâncă omului viaţa de zi cu zi şi care îi abat mereu atenţia de la credinţa în Dumnezeu.

Crăciunul, noaptea de Anul Nou, sărbătoarea Paştelui, au fost şi trebuie să rămână pentru toţi creştinii sărbători spirituale. În cercul yoghinilor aceste sărbători îşi păstrează intact caracterul lor spiritual: se prezintă programe artistice cu caracter inspirat din sărbătorile religioase, se vizionează filme spirituale, se ascultă muzică spirituală, toate acestea având un caracter specific, adecvat momentului repectiv.

În încheiere aş atrage atenţia asupra unui punct de vedere: din moment ce în întreaga lume se vorbeşte din ce în ce mai mult despre abordarea holistică (acest cuvânt provine din englezescul „whole" care înseamnă întreg, unitar, complet, ansamblu), din moment ce se vorbeşte tot mai mult despre împăcarea ştiinţei cu religia, de ce să nu-L vedem pe Iisus Christos ansamblul spiritualităţii pe această planetă? De ce Îl separăm de restul lumii spirituale ca şi când aceasta nu ar exista sau nu ar fi existat, cu atât mai mult cu cât această spiritualitate Îl recunoaşte ca fiind una cu Tatăl? De ce să ne lăsăm închistaţi în dogme dacă suntem tineri şi ne simţim capabili să înţelegem mai profund, să cuprindem mai mult, să pătrundem mai adânc, până la esenţă?"

Porniţi să demoleze şcoala de YOGA condusă de domnul profesor Gregorian Bivolaru, ziariştii de la **„Zeghea"** pretind că au primit zeci de scrisori de la părinţii disperaţi care dezvăluie lucruri cumplite. Şi, fără să ofere date despre identitatea măcar a unuia dintre ei, susţin că, drept urmare a cursurilor de YOGA, tinerii îşi vând lucrurile din casă, devin tăcuţi, ursuzi şi în conflict cu cei din familie. *„Din băieţi şi fete de toată frumuseţea, ei ajung în urma alimentaţiei impuse de Grig, nişte cadavre ambulante, subnutrite. Mulţi îşi părăsesc serviciul, şcoala şi chiar fug de acasă. Unii, mai slabi de înger se sinucid. Alţii mor suspect prin înec, în însăşi taberele „spirituale" de la Costineşti. Laş şi fără discernământul faptelor sale, Grig refuză să-şi asume răspunderea acestor decese, dând vina, ca de obicei, pe mortul din groapă."*

Nenumărate mărturii dovedesc însă tocmai contrariul; mulţi cursanţi care au început să practice YOGA datorită unor probleme foarte grave de sănătate, s-au vindecat într-un mod inexplicabil pentru medicina clasică, oameni care n-aveau încredere în ei înşişi ori se confruntau cu stări depresive s-au transformat radical, devenind armonioşi şi optimişti, soţi care erau pe punctul de a divorţa s-au redescoperit şi s-au reîndrăgostit unul de altul. Aşa-zisele sinucideri şi morţi „suspecte" prin înec, ziariştii le pun tot în seama profesorului Bivolaru care, după opinia lor, ar trebui să-şi asume faptul că şi după ce au fost atenţionaţi prin broşura tipărită şi distribuită gratuit tuturor participanţilor din tabăra de vară, sunt unii yoghini care se aventurează în mare când sunt valuri şi îşi pierd astfel viaţa.

Pentru a nu aduce decât o singură mărturie din sutele pe care le avem, vă prezentăm în finalul acestei dezbateri despre adevăr şi minciună în calomniile prin care presa manipulată de la noi din ţară încearcă să inducă în eroare opinia publică, extrase din emoţionanta scrisoare a unei cursante YOGA de la filiala M.I.S.A. din Danemarca.

Această scrisoare este semnificativă pentru rezultatele care pot fi obţinute prin practica YOGA potrivit şcolii conduse de profesorul Bivolaru:

„Dragă Grieg,

Îţi mulţumesc foarte mult pentru lucrurile pe care le-am învăţat, despre care ştiu că vin de la tine. Locuiesc în Danemarca şi sufăr de o boală foarte gravă, de fapt sufăr de SIDA. Am urmat diferitele instrucţiuni pe care mi le-a dat Narcis Tarcău, care a fost studentul tău, şi, în prezent, mă simt mult mai puternică, mai optimistă şi, în ultimii doi ani, de când am urmat toate sfaturile, nu am mai avut infecţii şi din aces motiv sunt foarte fericită.

Mi-am schimbat alimentaţia, fac zilnic exerciţii YOGA, pranayama, am luat unele medicamente pe bază de plante ale căror efecte binefăcătoare le-am putut simţi imediat şi sunt foarte însufleţită de ideea de a face ceva eu însămi - cu ajutorul programului tău atât de inteligent - de a mă vindeca eu însămi. Doctorii de aici nu pot fi de prea mare ajutor în privinţa acestei boli. Sunt HIV pozitivă din anul 1984 şi mulţi oameni despre care ştiu că au avut aceeaşi boală şi care au fost trataţi de medicii respectivi sunt deja morţi.

Mă simt foarte norocoasă şi foarte fericită că, datorită cunoştinţelor şi instrucţiunilor tale, mă simt atât de bine şi par să fiu din ce în ce mai sănătoasă. Îţi sunt foarte recunoscătoare şi sper că poporul tău te va aprecia şi că atmosfera şi mediul vor fi prielnice pentru a putea continua cu şcoala ta şi pentru a putea lucra cu oamenii în pace şi cu plăcere.

Îmi doresc să te văd vara viitoare sănătos şi fericit. Cu cele mai alese urări şi multă dragoste, de la Elaisa Hansen. 13.02.1995"

Scrisoarea a fost autentificată în faţa notariatului din Copenhaga şi înregistrată cu nr. 42378/3/03.1995 de către Notariatul de Stat al Municipiului Bucureşti, Serviciul Traduceri. Ea stă la dispoziţia oricui doreşte să se convingă cu propriii săi ochi, la biblioteca M.I.S.A., str. Sălaj nr.2, Bucureşti.

A consemnat **Oltea Mutulescu**

SIMPLE COINCIDENŢE?

CEA MAI ULUITOARE ÎNTÂMPLARE MARINĂREASCĂ

Relatarea ce urmează este extrasă din analele Marinei Marii Britanii şi este consemnată ca cea mai extraordinară poveste marinărească dovedită. Citind-o nu poţi să nu te minunezi de stranietatea faptelor.

În data de 5 decembrie 1664, un vapor cu 81 pasageri a eşuat în largul coastelor ţinutului Wales (Anglia), într-un loc numit Menai Strait. Din naufragiu a supravieţuit o singură persoană, pe nume Hugh Williams.

În data de 5 decembrie 1785 (121 ani mai târziu), un alt vas eşuează în Menai Strait şi, dinnou, dintre toţi pasagerii scapă unul singur, pe nume Hugh Williams.

În data de 5 decembrie 1860 (după alţi 75 de ani) un vas mic de pasageri cu numai 25 de oameni la bord, se scufundă în Menai Strait. Încă odată se semnalează un singur supravieţuitor. Îl cheamă... Hugh Williams.

De atunci zona este ocolită sistematic în mod tacit de vasele ce trebuie să treacă prin acea regiune...

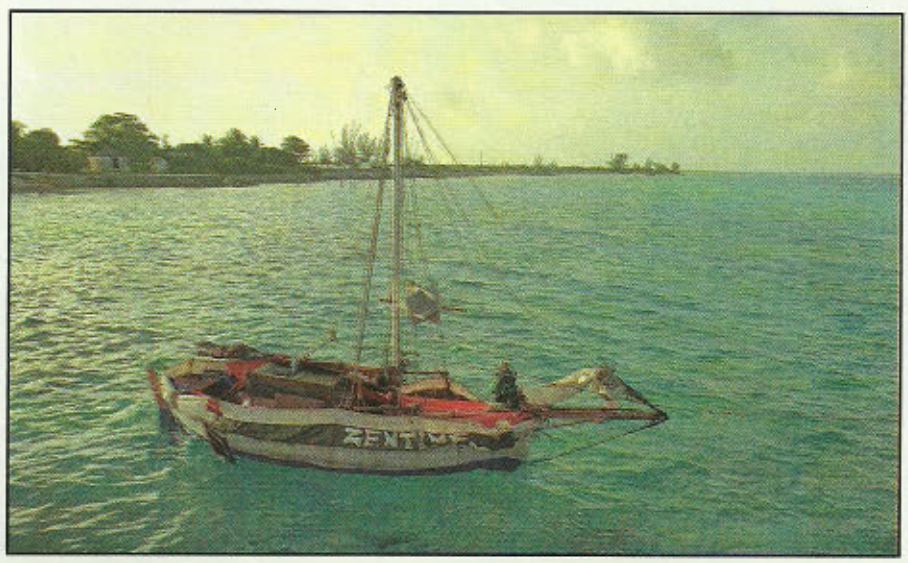

STEREOGRAMĂ

Imagine tridimensională vizibilă prin focalizarea privirii.

Se vizualizează cu această parte în jos.